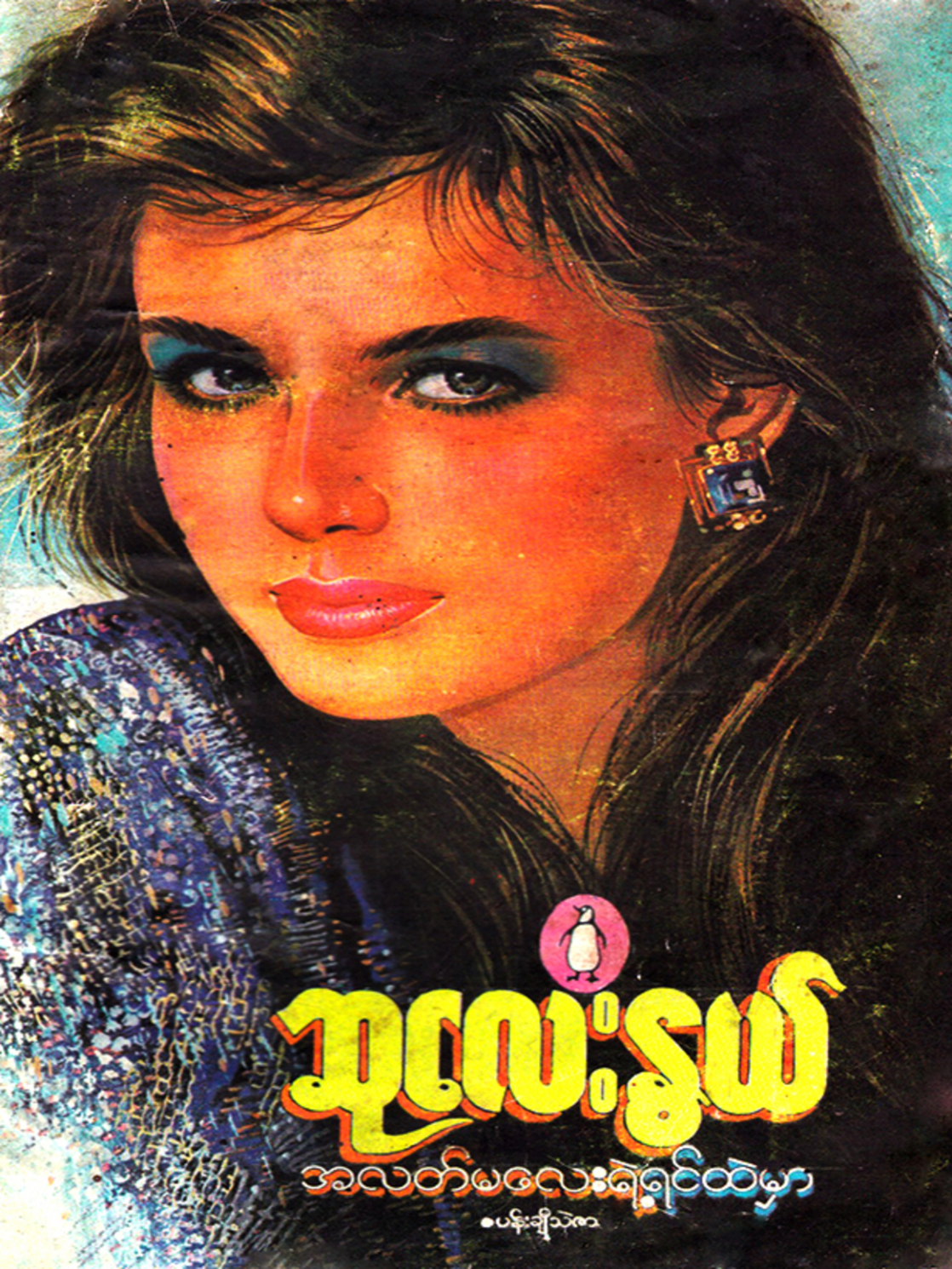




အလင်းသံ

အလင်းသံမဂ္ဂဇင်း

• ပန်းချီသံ

အခန်း (၁)

လွန်ခဲ့သော တစ်နာရီလောက်ကတည်းက အန်တီနှင်းပြန်သွားခဲ့တာ မို့ လတ် တစ်ဦးတည်း ပျင်းရိစွာ ကျန်ရစ်ရသည်။ ။

ခါတိုင်းဆိုလျှင်တော့ သတ်မှတ်ချိန်ကုန်မှ အန်တီနှင်းနှင့်အတူ အခန်းတံခါးပိတ်ရင်း စကားတပြောပြောဖြင့် အန်တီနှင်းကိုယ်တိုင် လတ်ကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးတတ်သည်။ ။

သည် တော့ သူ့သား ကိုမွန်လေးကို ဘူတာရုံသွားကြိုရမှာ မို့ စောစီးစွာ ပြန်သွားခဲ့တာ။

လတ်စိတ်ထဲမှာ တော့ အန်တီနှင်း ထွက်သွားကတည်းက အိမ်ပြန်ချင်စိတ် ပေါက်မိတာပါပဲ။

သို့ပေမဲ့ ဟောပြောခန်းလေးမှာ ညနေ လေးနာရီထိတော့ နေပေးရဦးမှာ။ ။ အန်တီနှင်း မရှိချိန်မို့ လက်မှတ်တာဝန်ရှိနေသည်။ ။

ဧည့်သည် တစ်စုံတစ်ယောက် ရောက်လာခဲ့လျှင် အန်တီနှင်းနှင့် တွေ့မသွားသည့်တိုင် လတ်က အကျိုးအကြောင်းပြောထားနိုင်သည် မဟုတ်လား။

သို့သော် သုံးနာရီခွဲပြီး ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်အထိ ဘယ်သူမှ ရောက်မလာဘဲ အခန်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေတာမို့ လတ်က နာရီကြည့်ရင်းက ခါးဆစ်လေးကို ဆန့်လိုက်သည်။ ။

ပြီးတော့ ဖတ်လက်စ စာအုပ်ကိုပိတ်၊ စာကြည့်မျက်မှန်လေးကို ဆတ်ခနဲဖြုတ်၊ မျက်မှန်အိတ်ထဲ သိမ်း၊ စားပွဲပေါ်က ဖိုင်အချို့ကို သေသပ်အောင် ညီညီစီထပ်လိုက်ပြီးမှ ပြာခွက်ထဲက စီးကရက်အစီခံတချို့ကို တွေ့သွားရလျက် အခန်းထောင့်က အမှိုက်ပုံးအဖြူလေးထဲ သွားသွန်လိုက်သည်။ ။

အန်တီနှင်းက စီးကရက် အရမ်းကြိုက်သလို သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော အဖြူရောင်ကိုလည်း နှစ်သက်တတ်သည်။ ။

အသုံးပြုသော အမှိုက်ပုံးကိုတောင် အဖြူရောင်ပဲ သုံးတာ။

ပြာခွက်လေးကို သန့်စင်စေပြီးတော့ လတ် စားပွဲနားပြန်လျှောက်လာသည်။ ။

ပြီးတော့ ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်ပြီးမှ အံ့ဆွဲထဲက ပိုက်ဆံအိတ်လေးကို ထုတ်ယူသည်။ ။ ရှိသမျှ အံ့ဆွဲတွေ သော့ခတ်ပြီးလျှင်တော့ သူမ ပြန်ရုံပဲရှိတော့သည်။ ။

ထိုအချိန်၌ တိတ်ဆိတ်နေသော ခြံပြင်မြေလမ်းလေးပေါ်တွင် ညင်သာသော စက်သံလေးနှင့် ၃က နံပါတ် ဗင်အဖြူလေးတစ်စီး ဖြည်းဖြည်းစွာ ထိုးရပ်လိုက်၏။

ကားတံခါးဖျတ်ခနဲ ပွင့်သွားပြီးနောက် ငယ်ရွယ်ဖျတ်လတ်ပုံရသော အမျိုးသားလေးတစ်ဦး မြေကြီးပေါ် ခြေချလိုက်သည်။ ။

ခဏတော့ ခြေလှမ်းမရွေ့သေးဘဲ ခပ်အေးအေးပဲ လက်ပိုက်ရပ်ကြည့်နေ၏။

ခြံတံခါးအစိမ်းရောင်ရင့်ရင့်ပေါ်မှာ စာတန်းလေးတစ်ခုချိတ်ဆွဲထားသည်။ ။

အနီရဲရဲအောက်ခံပေါ် အဖြူရောင် စာလုံးသေးသေးနှင့် ရေးထား
တာ။

နှင်းမခမြိုင်။

လူရွယ်ကလေးက တစ်ဦးတည်း ခေါင်းဆတ် ပြီး လိုက်လေသည် ။

သည် ခြံကတော့ သေချာပါပြီ။

သေချာအောင် ခြံအမှတ်ကို ထပ်ပြီးကြည့်လိုက်သည် ။

ကိုးဆယ့်ကိုးတဲ့ ။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက် လူသူကင်းရှင်းနေပြီး သစ်ပင်ထက်က ငှက်
ကလေးတချို့ အော်မြည်နေသံကိုသာ ကြားရသည် ။

သည် ခြံထဲမှာ ဆရာမကြီး ဒေါ်နှင်းသာ၏ ဟောပြောခန်းရှိတာကို
သိနှင့်ပြီးသား မိတ်ဆွေတွေသာ အလာများကြမည့်ပုံပါပဲ။

အပြင်က သူစိမ်းတစ်ယောက်အတွက်မူ အတော်လေး ရှာရှာဖွေဖွေ
စုံစမ်းမှ ရနိုင်မည့်သဘောမျိုး ရှိသည် ။

ကားဟွန်းတီးဖို့ စိတ်ကူးမရှိတာကြောင့် သော့ချထားခဲ့ပြီး ဝင်းတံခါး
ဘေးက ဘဲလ်လေးကိုသာ သွားနှိပ်လိုက်၏။

ခပ်ဝဝလူကြီးတစ်ယောက် ချက်ချင်းပဲ တံခါးလာဖွင့်ပေးသည် ။

သူ့ကို ဘာမှ မမေး။

သူက ကားနှင့်မဝင်ဘဲ အေးအေးဆေးဆေး လျှောက်သွားတော့ ထို
လူကြီးက ကြောင်အမ်းအမ်းနှင့် ကြည့်နေသည် ။

အဖြူရောင် တစ်ထပ်တိုက် လှလှလေးမှာ တံခါးတွေ၊ ပြတင်းတွေ
က မှန်အပြာဖျော့ဖျော့နှင့်မို့ အမြင်ဆန်းနေ၏။

မှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး အိမ်ထဲလှမ်းဝင်လိုက်တော့ သူ့ရှေ့မှာ ဆိုင်း
ဘုတ်လေးတစ်ခုက ဆီးကြိုနေပြန်သည်။ ။

လက္ခဏာဗေဒင်၊ အကြားအမြင်၊ သိဒ္ဓိပညာရှင် ဆရာမကြီး ဒေါ်နှင်း
သာနှင့် ဒေါ်မမာရွေး

မျက်နှာတစ်ခြမ်း၏ အုပ်မိုးနေသော ရှေ့ဘက်က ဆံပင်ပျော့ပျော့
လေးတွေကို လက်နှင့် ဖွဖွသပ်တင်ရင်းက သူမသိမသာလေး
ပြုံးမိသွားပြန်သည်။ ။

ဇာလိုက်ကာ ခြားထားသော ဧည့်ခန်းမှာ ကလေးသာသာ ကောင်မ
လေးတစ်ယောက်က ကြက်မွေးတံလေးနှင့် ဖုန်သုတ်နေရင်းက သူ့ထံ
တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ ။

သို့ပေမယ့် သူ့မျက်ဝန်းကတော့ တံခါးမကြီး၏ ဘယ်ဘက်က လေး
ထောင့်မှန်ခန်းကျယ်ကျယ်ဆီ စူးစိုက်သွားရ၏။

အခန်း၏ သုံးဘက်သုံးတန်ကို ပေါ်လစ်ရှိတင်ထားသော ကျွန်းသား
တစ်ဝက်နှင့် အပေါ်ပိုင်းတစ်ခြမ်းကို မှန်ကြည်ကြည်တစ်ဝက် ကာရံ
ထားတာမို့ အတွင်းဖောက်မြင်နေရသည်။ ။

မြင်နေရသည် ဆိုပေမယ့် အတွင်းကနေ ဖြူနေသော ဇာပါးပါး
လေးကို တစ်ခန်းလုံးနီးပါး ကာထားပြန်တာမို့ သေချာမသဲကွဲ။

အခန်းတွင်းက စားပွဲမှာ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ထိုင်နေတာကိုတော့
ရေးရေးတွေ့နေရသည်။ ။

အံ့ဆွဲတွေ သော့ခတ်နေရင်းမှ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းမော့ကြည့်လိုက်စဉ်
ဝှေ့လံကင်းရှူးလေး ချွတ်ဟန်ပြင်နေသော ကောင်ကလေးတစ်ယောက်
ကို လတ် မြင်တွေ့သွားရတော့သည်။ ။

ဪ...ပိတ်ခါနီးလေးမှ ကွာဟု လည်း စိတ်ထဲ ညည်းလိုက်မိ၏။

"အထဲကိုကြွပါ အစ်ကိုလေ"

ဧည့်ခန်းက ကလေးမလေးက သူ့ဆီလာပြောတာမို့ သူခေါင်းညိတ်ပြ လိုက်သည် ။ ကောင်ကလေး၏ လှုပ်ရှားဟန်တွေကို လတ်က အသေအ ချာကြည့်နေ၏။

တံခါးကို တွန်းဟပြီးပေမယ့် အတွင်းကို ဝင်မလာသေးဘဲ သူ့ကိုအံ့ဩသလိုပုံစံနှင့် မျက်ခုံးလေး ပင့်ပြီး ကြည့်သော ကောင်လေးတစ်ယောက်ကြောင့် လတ် မျက်မှောင်လေးကလည်း ခပ်ကုတ်ကုတ်ဖြစ်သွားရ၏။

ချောမော သန့်စင်နေသော မျက်နှာနုလေးမှာ နှုတ်ခမ်းတွေက ယောင်ယောင်လေးပြီးနေသည် ။

ထိုအပြီးလေးမှာ မသိသာလှသော်လည်း လတ် မသိနိုင်သော အဓိပ္ပာယ် အများကြီးပါနေသလိုပဲ ထင်မိ၏။

"ဝင်ခဲ့ပါ"

သူမ ဖိတ်ခေါ်သံက မထင်မှတ်ဘဲ မာဆတ်ဆတ်ဖြစ်သွားရသည် ။

ထိုကောင်လေး ခြေလှမ်းချပုံ၊ ကိုယ်ဟန်ရွေ့လျားပုံတွေမှာ ထူးထူးခြားခြား ကြည့်လို့ ကောင်းနေတာ လတ် ချက်ချင်းသတိပြုမိသည် ။

အရပ်မြင့်မြင့် အသားဖြူဖြူလေးနှင့်၊ အသက်ကလည်း ရှိလှမှ နှစ်ဆယ်ကျော်ရုံပါ။

သည် အရွယ် ကောင်လေးတစ်ယောက် သူမရှေ့မှောက်ရောက်လာ

တာကို လတ် ထူးဆန်းနေသည်။ ။

များ သောအားဖြင့် အန်တီနင်းဆီ ရောက်လာတတ်သူတွေမှာ လူလတ်ပိုင်း၊ လူကြီးပိုင်း၊ အိမ်ထောင်ရှင်၊ စီးပွားရေးသမားစသည် ဖြင့် ပြင်းထန်သော ဇောတစ်ခုခုနှင့် နည်းနည်းတော့ စိတ်သောကရောက်နေတတ်သူတွေသာဖြစ်တတ်တာ။

ခုတော့ သည် ကောင်လေးမျက်နှာက ကြည်လင်ချိုသာစွာ ပူပင်ကြောင့်ကြကင်းမဲ့ပုံမျိုး။

အပျော်သဘောလေး မေးချင်တာလောက်နှင့်များ အန်တီနင်းလို နာမည်ကြီး၊ ဉာဏ်ပူဇော်ခကြီးကြီး လူတစ်ယောက်ဆီ ရှာဖွေရောက်လာရသလား။

ပြီးတော့ တစ်ယောက်တည်း ရဲရဲတင်းတင်းနှင့် ပုံစံလေးကြည့်တော့လည်း မျက်နှာက မချိုမချည်။

အစင်းကျား ချည်ဘောင်းဘီအပြာရောင် ပွပွနှင့် တီရှပ်ဖွေးဆွတ်ဆွတ်လေးက သူ့အသက်ကို ရှိရင်းထက်ပင် ပိုမိုနုပျိုနေစေသည်။ ။

အဝတ်အစားတွေက အသစ်ကျပ်ချွတ်မဟုတ်မဟုတ်တာသေချာပေမယ့် အသစ်လိုပဲ တောက်ပသန့်စင်နေ၏။

အခန်းထဲမှာ ရှိနေလက်စ စပရေးနဲ့ သင်းသင်းလေးကို ဖောက်ထွင်းလျက် သူ့ဆီက မွေးရနံ့ တစ်မျိုးကို ထုံအီအီလေး ရှူရှိုက်မိသည်။ ။

လတ် ဗီဇကိုက တစ်စုံတစ်ယောက်ကို အကဲခတ်နေရတာပျော်သည်

။

ထိုလူ့ကာရိုက်တာကို ခဏလေးစူးစိုက်ကြည့်နေပြီးတာနှင့် စိတ်ထဲမှာ မှတ်ချက်တစ်ခုခု အလိုလို မေးမိပြီးသားလည်း ဖြစ်သွားတ

တံသညံ ။

သညံ ကောင်လေး ကြည့်ရတာ လူကုံထံထဲက ဖြစ်ဖို့ များ သည် ။

ပြီးတော့ သူ့မျက်နှာလေးက ပေါ့ပေါ့ပါးပါး စိတ်လက်ကြည်သာနေ တတ်မည့်ပုံမျိုး။

ပညာအဆင့်အတန်းလည်း မည်သည့်နည်းနှင့် မနိမ့်ကျနိုင်ဟု ထင် သည် ။

သို့ပေမဲ့ သည် ဟောပြောခန်းကို ရောက်လာတာကတော့ အဆန်းပါ ပဲ။

ခေတ်လူငယ်လေးတစ်ယောက်အနေနှင့် သည် လို ပညာရပ်တွေကို ယုံကြည်သက်ဝင်ဖို့ မလွယ်ကူ။

သူလည်း ယုံကြည်လို့ ရောက်လာတာတော့ မဖြစ်နိုင်ချေ။

သူ့နှုတ်ခန်းက ခပ်ရိပ်ရိပ် အပြုံးလေးမှာ လှောင်ရိပ်စွန်းသည် ။ ရယ် ချင်ဟန်လည်း ပါသည် ။

ဗေဒင်လက္ခဏာပညာရပ်ကို အမှန်တကယ် သူယုံကြည်နိုင်မှာ မဟု တ်ဘူး ဆိုတာ လတ် အလိုလိုသိသည် ။

စိတ်ဝင်စားမှုမရှိနိုင်ဘူးဆိုတာလည်း စိုနက်သော သူ့မျက်ဝန်း ရီရီ လေးတွေက သက်သေပါပဲ။

ဘဝမှာ တစ်စုံတစ်ရာ ခဲယဉ်းပင်ပန်းပုံလည်း မရ။

သည် လိုလူကလေးကို လတ်က ဘာပြောရပါ။

"ထိုင်ပါ"

သူက မထိုင်သေးဘဲ ကုလားထိုင်နောက်မှီလေးကို ခပ်ဖွဖွဆုပ်ကိုင်

လျက် လက်ကို စူးစူးရှရှစိုက်ကြည့်နေတာမို့ လတ်နှုတ်က တိုးတိုးဆိုလို က်မိသည်။ ။

သူက အေးအေးဆေးဆေးပဲ ထိုင်လိုက်ပြီး...

"ဒီက..."

လတ်ကို သူနှင့်ရွယ်တူ သူငယ်ချင်းလို မျက်ဆန်လေးရွှေ့လျားသွား လျက် မေးလိုက်ဟန်ကြောင့် လတ် နည်းနည်းကသိကအောက်ဖြစ်သွား ရသည်။ ။

လတ် တွေ့ဖူးသမျှတော့ သည် ဟောခန်းထဲက စားပွဲရှေ့ရောက်ပြီဆို ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် လေးစား ရိုကျိုးဟန်နှင့်သာ ချဉ်းကပ်ပြောဆိုတတ် တာ။

မေးမြန်းဖို့ လာသူကသာ သူ့အမည်ကို မိတ်ဆက်ရုံရှိတာပဲလေ။

ခုတော့ သူက လတ်ကို ပြန်လည်မေးမြန်းချင်ပုံမျိုးနှင့်...။

ရွှန်းနက်သော သူ့မျက်ဝန်းအကြည့်လေးကလည်း လတ်ကို လက္ခဏာဆရာမ တစ်ယောက်ရယ်လို့ အထင်ကြီးလေးစားပုံမရဘဲ ရယ်ချင်ရိပ်နှင့် နွေးထွေးနေသည်။ ။

တစ်မျိုးတော့ တစ်မျိုး။

သူ့မျက်နှာ အရိပ်အကဲလေးက ခန့်မှန်းရခက်နေသည်။ ။

"ကျွန်မက ဒေါ်နှင်းသာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒေါ်နှင်းသာက အပြင်သွားပါ တယ်၊ ဒီညနေတော့ သူ ပြန်မလာတော့ပါဘူး၊ လူကြီးမင်းလေးက ဒေါ်နှင်းသာနဲ့ ဆွေးနွေးမို့ထင်တယ်၊ အဲဒါဆို မနက်ဖြန်လာခဲ့ရင် အဆင်ပြေနိုင်ပါတယ်"

"ဟာ...မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်က ဆရာမကြီးနဲ့ သိနေတဲ့ လူမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီမှာ ဆိုင်းဘုတ်တွေတာနဲ့ ဝင်လာခဲ့တာပါ"

ခေါင်းလေးကို ဆတ်ခနဲခါလိုက်တော့ သူ့ကုပ်ပိုးပေါ်မှာ သားရေပင်လေးနှင့်ချည်ထားသည့် ဆံပင်ရှည် ပျော့ပျော့လေးတွေပါ ခါယမ်းသွားသည်။ ။

ဆံပင်ရှည်နှင့် အတော်လေး လိုက်ဖက်နိုင်သူတစ်ယောက်ပါပဲ။

လတ် ကိုယ်တိုင်က ကောင်ကလေးတွေ ဆံပင်ရှည်ထားတာကို နှစ်သက်တတ်သူမို့လည်း ကြည့်ကောင်းသည် ဟု ထင်မိတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။

ဆံပင်အရောင်ကလည်း နက်မှောင်နေတာမဟုတ်။ အညိုဘက်ကို လှသည်။ ။ ပြီးတော့ မထူမပါးနှင့် ပျော့စင်းစင်းလေးတွေ။

ရှေ့ဘက်ကဆံပင်တွေ တစ်ချက်တစ်ချက် မျက်နှာပေါ်ဝဲခနဲကျလာတာကအစ လတ် မျက်ဝန်းထဲ ပသာဒဖြစ်လှသည်။ ။

လတ် စိတ်ထဲ သူ့ကို ချစ်စရာကောင်းသော ကလေးငယ်တစ်ယောက်အသွင်မြင်၏။ သို့သော် သူ့နှုတ်ခမ်းစေ့ပြီးပုံနှင့် မျက်ခုံးလေးပင့်သွားတတ်ပုံကတော့ ညစ်ကျယ်ကျယ်နိုင်တာ အမှန်။

"ဪကွယ်...မသိလည်း ဆွေးနွေးလို့ ရပါတယ်"

သူက လတ်စကားကို သိပ်မကြိုက်လှပုံဖြင့်...

"ဆရာမကရော မဟောဘူးလား၊ ဟိုမှာ ရေးထားတော့ နှစ်ယောက်ပဲဗျာ၊ ဒေါ်မမာရွေးဆိုတာ ဆရာမ မဟုတ်ဘူး လား"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မက မမရွေးပါ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက ဒေါ်နှင်းသာ

တပည့်ပါ။ ပညာသင်တန်းပါပဲ။ ဒါကြောင့်သာ လူကြီးမင်းလေးအနေနဲ့ ဒေါ်နှင်းသာနဲ့ သာ တွေ့သွားစေချင်တာပါ။"

"ဒါဆို ဆရာမက လုံးဝမဟောဘူးပေါ့။ ဟုတ်လား။"

သူမေးပုံမှာ ဂျစ်ကန်ကန်ဟန်လေးကို မနည်းဖုံးဖိထားရပုံပေါ်သည်။

။

လတ်က သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ စားပွဲမျက်နှာပြင်မှန်အောက်က လတ်ကို ယ်တိုင် အမြတ်တနိုးထည့်ထားတဲ့ ဝက်ဝံလေးဒရမ်တီးနေပုံ ပို့စကတ် လေးကို မျက်လွှာချကြည့်နေရင်း...။

"ကျွန်မလည်း ဟောပေးပါတယ်။ ဆရာမကြီးနားတဲ့ ရက်တွေမှာ ၊ ဆရာမကြီးက တနင်္လာရယ်၊ သူ့မွေးနေ့ဖြစ်တဲ့ စနေရယ်မှာ မဟောဘူး လေ။ အဲဒီနှစ်ရက်ပဲ ကျွန်မ ကူညီတာ။ ဒီနေ့က ဆရာမကြီးလာတဲ့ ရက်ပါပဲ။"

"ဟာဗျာ...ကျွန်တော်က အခုမေးချင်တာ။ ဆရာမပဲဟောပေးပါ။ နောက်တစ်ရက်ဆို ကျွန်တော်လာဖြစ်မယ်မထင်ဘူး။"

ဇွတ်ပြောလိုက်ပုံကြောင့် လတ်စိတ်ထဲ ရယ်ချင်သွားရ၏။

သူပုံစံလေး အချိုးမပြေလွန်းလို့ အန်တီနှင်းနှင့် တွေ့စေချင်မိတာ။

သူကလည်း လွယ်လွယ်လက်လျှော့တတ်မည့်ဟန် မရှိပေ။

"ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဖြင့် လူကြီးမင်း နာမည်လေးတစ်ဆိတ်..."

ပြောရိုးပြောစဉ်လေသံနှင့် လတ်ဆိုတော့ သူကရယ်ချင်သွားသလို နှုတ်ခမ်းဖွင့်ရယ်၏။

နီရောင်ပြေးသော သူ့နှုတ်ခမ်းထူထူလေးတွေ ဘေးသို့ပြန့်ကားသွား

သောအခါ သူ့မျက်နှာက ပိုပြီးချိုသွားသည်။ ။

တကယ်ကို ဆွိဖြစ်တဲ့ မျက်နှာလေး။

ဘာပြဿနာတွေများ ရှိနေလို့ ဗေဒင် အတင်းလာကြည့်နေပါလိမ့်။

"ညွှန်းဖွဲ့"

သူပြောသောအမည်က ဆန်းနေတာမို့ လတ်ကို တမင်ညာပြောသလားတောင် ထင်မိကာ သူ့မျက်ဝန်းထဲ စေ့စေ့ကြည့်လိုက်မိသည်။ ။

"ညွှန်းဖွဲ့ဆိုတာ မေမေကိုယ်တိုင်ပေးတဲ့ နာမည်ပါ။ ကျွန်တော့်နာမည်အစစ်ပါ"

"ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါဖြင့် မွေးသက္ကရာဇ်ကရော"

"၁၉၇၀ ၊ ဧပြီ ၇ ရက်၊ အင်္ဂါနေ့..."

"၁၃၃၂၊ တန်ခူးလဆန်း ၁ ရက်"

သူနှုတ်က လျင်မြန်စွာထွက်ပေါ်လာသမျှ လတ်က စာရွက်မှာ ချရေးထားလိုက်သည်။ ။

"မဟောခင် ကျွန်မတစ်ခုမေးပါရစေ"

"ဟုတ်ကဲ့"

"မောင်ညွှန်းဖွဲ့က ဒီပညာကို..."

"ဟာ...သေရော"

လတ်စကားမဆုံးခင် သူ့နားအုံလေးကို လက်ဝါးနှင့် ဖတ်ခနဲရိုက်ပြီး ညည်းညူလိုက်တာမို့...

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"မောင်ညွန့်ဖွဲ့...မောင်ညွန့်ဖွဲ့ မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာမရာ၊ နားထဲ ကင်းခြေများ ဝင်သွားသလိုပဲ၊ ညွန့်ဖွဲ့ပဲ ထားစမ်းပါ"

အရေးထဲ အခေါ်အဝေါ်တွေ ညှိနေပြန်သည်။

လတ်ကိုများ တကယ့်ကိုတရင်းတနှီး။

သူ့ကို မျက်စောင်းရွယ်ချင်စိတ်တောင် ပေါက်လာရသော လတ်ကို ယ်လတ်လည်း နည်းနည်းတော့ အံ့ဩသွားမိသည်။

ခါးနားမရောက်တရောက် ဆံပင်ရှည် နက်မှောင်မှောင်တို့ ကို ပဝါ အဖြူရောင်လေးနှင့် ချည်နှောင်ထားလျက် ရင်ဖုံးအင်္ကျီပေါ် စတစ်ကာဂျာကင်အမည်းလေး ထပ်ဝတ်ထားသောမျက်နှာတင်းတင်းနှင့် သည် အမျိုးသမီးမှာ ညွန့်ဖွဲ့အတွက် အရမ်းပဲဆန်းကြယ်နေသည်။

သူ့မဆီမှာ ကိုယ့်ဇာတာကို လာစစ်ရတာကိုက အရမ်းပျော်စရာ ကောင်းနေပြီ။

"ဒီပညာကိုယုံကြည်ရဲ့ လားမေးမှာ မဟုတ်လား၊ တိုက်ဆိုင်ရင်တော့ ယုံချင်ယုံသွားမိမှာ ပါ၊ ဟောကြည့်ပေါ့"

ပြောပုံက ပစ်စလက်ခတ်နိုင်လိုက်တာ။ ကြည့်စမ်း။

အစကတည်းက ငြင်းလက်စနှင့် ဟောဖို့ ငြင်းလိုက်ရင် အကောင်း သားဟု နောင်တရချင်လာသည်။

လတ် မြတ်နိုးသော ပညာရပ်လေးတစ်ခုကို တန်ဖိုးမထား ပေါ့တီး ပေါ့ဆနှင့် လွယ်လွယ်အထင်သေးတတ်သော လူတွေအများကြီးပဲ တွေ့ဖူးပါသည်။

သို့ပေမယ့် သည် တစ်ခါ ခံရခက်မိ၏။

"ကျွန်မကတော့ တတ်နိုင်သရွေ့ ညာမှာ ပဲ၊ အညာမခံချင်ဘူးဆိုရင် စောစောစီးစီးနောက်ဆုတ်လို့ ရတယ်"

"ဟာ...ဆောရီး၊ ဆရာမ စိတ်ဆိုးသွားတယ်ထင်တယ်"

လက်ဝါးကာ တောင်းပန်လိုက်ပေမယ့် ပုံစံလေးက ပြုံးစိစိ။

လက်စိတ်တိုအောင် တမင်တကာ လာဆွနေတာလားဟု သံသယဖြစ်ချင်စရာပါ။

"ကဲပါဗျာ...ဟောပေးပါ၊ ကျွန်တော်က ခင်လို့ စတာပါ"

"အမယ်..."ဟု အော်ပစ်လိုက်ချင်သည့်နှုတ်ခမ်းကို မနည်းထိန်းလိုက်ရ၏။

ဒါ ကိုယ့်အိမ်လည်း မဟုတ်ဘူး လေ။

အလုပ်တာဝန်ချိန်။

မျက်နှာကို အတတ်နိုင်ဆုံးတင်းပစ်ပြီးမှ လတ် သူ့ကိုရင်ဆိုင်ကြည့်လိုက်သည် ။

ဒါပေမဲ့ သူကမဖြူ။ ပြုံးစစဟန်လေးက လတ်ကို တစ်စုံတစ်ရာပြောနေသယောင် ထင်ရသည် ။

ထို့ကြောင့် လတ်လည်း သူ့ဆီမှ အကြည့်လွှဲကာ စာရွက်ထဲ ရေးခြစ်တွက်နေလိုက်သည် ။

ပြီးတော့ သူ့လက်ကို စစ်ဆေးကြည့်မိ၏။

သူ့လက်မှာ အဘိဓမ္မာဆန်သော လက်အမျိုးအစားထဲပါဝင်ပြီး လက္ခဏာအရေးအကြောင်းများမှာ လည်း အရမ်းကောင်းနေတာ အံ့ဩစွာတွေ့ရသည် ။

လတ်သိသလောက်တွေ့ ထိုလက်မျိုးမှာ နာမ်ပိုင်း ဆန်သည်။ ။

လက်ချောင်းများက လက်ဝါးပြင်ထက် ပိုမိုရှည်လျားနေသည်။ ။

ပညာရှင်လက်ဟု ခေါ်နိုင်ကြောင်း သေချာသည်။ ။

"ညွန့်ဖွဲ့က ရှေးဘဝကံအကျိုးပေး ကောင်းတယ်၊ မွေးကတည်းက ဓနငွေကြေးဥစ္စာ ပြည့်စုံတယ်၊ မိဘတွေ ကိုယ်တိုင်က ဂုဏ်သတင်းကြီး မား ကျော်စောသူတွေ ဖြစ်တယ်၊ တစ်ဦးတည်းသောသားလည်း ဖြစ်နိုင် တယ်"

"ဟာ မှန်လိုက်တာ၊ အဲဒါတွေ ဆရာမ ဘယ်လိုသိသလဲ"

အားတက်သရောပြောလိုက်သော သူ့စကားသံကို လတ် ဂရုမပြုဘဲ

...

"ပညာသင်တဲ့ အရွယ် ရောက်လာတဲ့ အခါလည်း တခြားကလေး တွေထက် ဉာဏ်ကောင်းတယ်၊ ညွန့်ဖွဲ့လက္ခဏာမှာ ကိုက ပညာရှာတဲ့ နေရာမှာ ၊ စဉ်းစားဆင်ခြင်တဲ့ နေရာမှာ စိတ်အားထက်သန်စူးရှတာ ထင်ရှားနေတယ်၊ ဒီလိုလူတွေရဲ့ အသိပညာက တဖြည်းဖြည်း မြင့်မားတိုး တက်နေတော့တာ ဆုံးခန်းတိုင်တယ်လို့ မရှိဘူး"

"ကျွန်တော်တောင် ဘဝင်မြင့်ချင် လာပြီ၊ ဆရာမ ပြောတာတွေ အတိအကျပဲ၊ အဲဒါ ဘယ်လမ်းကြောင်းကို ကြည့်ပြီး ဟောတာလဲ၊ နည်းနည်းပြောပြစမ်းပါ"

သည် လို အတင်းအကျပ်ပြန်ထောက်မေးသောသူမျိုး တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါ။

"ကျွန်မပြောတာပဲ နားထောင်ပါ၊ ဒါမှ မဟုတ် လိုက်ရေးထားပါ"

"သိချင်လို့ မေးတာပဲဗျာ၊ ပြောစမ်းပါ"

"ညွှန်းဖွဲ့ဝါသနာပါရင် ဆရာမကြီးဆီမှာ လာသင်နိုင်သားပဲ၊ တခြားမှာ လည်း ချဉ်းကပ် ဆည်းပူးလို့ ဖြစ်သားပဲ"

"ဟာဗျာ...ကပ်စေးနဲ့လိုက်တာ၊ ဒါလေးကို"

ဘယ့်နှယ်ကောင်ကလေးမှန်းကို မသိတော့ပါ။

"အဓိပ္ပာယ်မရှိတာပဲ၊ ဒါ တစ်ထိုင်တည်း တတ်သွားနိုင်တဲ့ ပညာမျိုးမှ မဟုတ်တာ၊ တဖြည်းဖြည်း လေ့လာမှ "

"ဆရာမ ပြောသလောက် သိရတာပေါ့ဗျာ၊ ဘာဖြစ်လဲ"

"မင်း ပြောသလို ပေါ့တိမ်တိမ် မှတ်ထားလို့ ရတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ပါရမီလည်း ကောင်းမှ "

"ပါရမီ...ဟာ...ပါရမီက ဖြစ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် သိတာပေါ့၊ ရေကူးဘူတာအလွန်မှာ မဟုတ်လား"

လက်ထဲက ဘောလ်ပင်ကို အသံမြည်အောင် ဆောင့်ချလိုက်ပြီး လတ် သူ့ကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်လိုက်သည် ။

"ဆောရီး...ဆောရီး၊ ဆရာမကို ခင်လို့ နောက်တာပါ"

နှစ်ခါရှိပြီ ခင်နေတာ။

မုန်းစရာကို ကောင်းသည် ။

"မင်း အဲလို နောက်တီးနောက်တောက်ဆို လုံးဝ ဆက်မဟောတော့ဘူး၊ ပြန်တော့"

"အား...ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကျွန်တော် သိချင်တာတွေ အများကြီး ကျန်သေးတယ်၊ မနောက်တော့ဘူး၊ လုံးဝအတည်၊ ကဲ...ဆက်ပြော"

အောင်မာ...ဆက်ပြောရယ်လို့ ပဲ။

တခြားတစ်နေရာမှ သာ တွေ့ရတာဆိုလျှင် သည် ကောင်လေး မလွယ်။

ခုတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမမှာ ဆင်ခြင် ထိန်းချုပ်စရာတွေ ရှိသည် မဟုတ်လား။

ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ နက်ရွန်းရွန်း မျက်လုံးရီရီလေးတွေက အပြစ်ယူဖို့ ခက်အောင် နူးညံ့ပျော့ပျောင်းနေတာ တော်တော်ဆိုးသည် ။

သည် လိုပုံစံလေးဟာ ကောင်မလေးတွေ အသည်းစွဲ ဖြစ်နိုင်သည် ဆိုတာ လက္ခဏာမကြည့်ဘဲနှင့်တောင် အတပ်ပြောနိုင်ပါသည် ။

"ကျွန်တော့်ကို ပြည့်စုံကြွယ်ဝတဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ ပြောနိုင်တာ ဒီလက်ဖနောင့် တနင်္လာဂြိုဟ်ခုံပေါ်က ပတ္တမြားကြောင့် မဟုတ်လား၊ ဟဲဟဲ...ဒီလောက်တော့ သိပါတယ်ဗျာ၊ ကြာသပတေး၊ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ၊ ဗုဒ္ဓဟူး၊ ဒီဂြိုဟ်လေးတွေလည်း ပြည့်ပြီး အားကောင်းနေလို့ မဟုတ်လား"

သူက လက်ညှိုး၊ လက်ခလယ်၊ လက်သူကြွယ်၊ လက်သန်းတို့ ၏ အောက်ခြေနေရာလေးတွေကို အစဉ်လိုက် ရေရွတ်ညွှန်ပြသွားပြီး သူ ဂြိုဟ်ခုံခွဲခြားတတ်ကြောင်း မျက်ခုံးလေးပင့်ပြီး ကလေးတစ်ယောက် ကြွားဝါသလို ပုံစံလေးနှင့် ဆိုလိုက်တာမို့ လတ်မျက်နှာလေးပါ ရောပြီး ပြုံးသွားရ၏။

"ကဲ...ဒါဖြင့် ဒီလောက်တောင် သိနေလည်း ထပ်မပြောတော့ဘူး"

"သိပေမယ့် ဆရာမ ပြောတာ ကြားချင်သေးတာပေါ့ဗျာ"

"ဒါဆို ဆရာ မလုပ်နဲ့ တော့၊ စကားလည်း မများ နဲ့ "

"ဟုတ်ကဲ့"

သူနှင့် ရှေ့ဆက်ပြီး အချီအချ ပြောနေမိလျှင် လတ် စိတ်တွေ တဖြည်းဖြည်း တိုတောင်းလာမိတော့မှာ သေချာသည်။ ။

နံရံပေါ်က နာရီလေးဆီ တစ်ချက် ကြည့်ပြီးမှ သူ့ကို ဆက်ဟောပေးဖို့ လတ် တွက်ချက်လိုက်သည်။ ။

သူက လတ်ကို ငြိမ်ငြိမ်ဆိမ်ဆိမ် စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။ လတ် သူ့ကို ဂရုမထားတော့ဘဲ...

"ညွှန်းဖွဲ့က လူသာဆိုးပေမယ့် ဉာဏ်က ကောင်းလွန်း၊ ထူးချွန်လွန်းပါလား၊ ဘာသာစကား၊ စာပေမျိုးစုံကို လိုက်စားခဲ့မယ်၊ ကျွမ်းလည်း ကျွမ်းကျင်မယ်၊ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်လေ ပညာတွေ တတ် လာလေ ဆိုတာမျိုး ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ဒီမှာ တွေ့နေရတယ်"

"ဟာ...မိုက်တယ်၊ အဲဒါ ဘာကိုကြည့်တာလဲဗျ"

"မေးပြန်ပြီ"

"သိချင်လို့ ပါဗျာ"

"ကဲ...ဒီမှာ ဉာဏ်စွမ်းလမ်းကြောင်းက နှစ်ခု ယှဉ်ပြိုင်နေတယ်၊ တွေ့လား"

လတ် စိတ်ပါ လာပြီး သေချာထောက်ပြတော့ သူ ကျေနပ်စွာ ရယ်လိုက်လေသည်။ ။

"ဆရာမက ချစ်ဖို့ ကောင်းတယ်နော်၊ ကျွန်တော် လုံးဝမထင်ဘူး"

သူ့အပြောကို လတ် မကြားယောင် ဆောင်နေလိုက်သည်။ ။

ပုံစံလေး ကြည့်ကတည်းက သည် လို နှုတ်ရဲမယ်ဆိုတာ သိသားပဲ။

လတ် သည် မှာ စတိုင်ကတည်းက ခုချိန်အထိ လတ်ကို ချစ်စရာ ကောင်းတယ်ဟု ပြောရဲသူ တစ်ယောက်မှ မရှိဖူးပါ။

တကယ်ထင်လို့ ၊ ဒါမှ မဟုတ် ပြောကို ပြောချင်လို့ ဆိုရင်တောင် အ နေအထား အဟန့်ရယ်၊ လတ် မျက်နှာထား ခပ်တင်းတင်းရယ်ကြောင့် ဘယ်လိုမှ ပြောဖြစ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ဟု လတ် ယုံကြည်ထားသည်။ ။

သူကတော့ သူ ရောက်နေတဲ့ နေရာဟာ ဗေဒင်လက္ခဏာဟောပြောခန်းဆိုတာ မေ့နေပုံပါပဲ။

"ကျွန်တော်ကြွားတာ မဟုတ်ဘူး နော်၊ အင်္ဂလိပ်၊ ဂျပန်၊ တရုတ်၊ ပြင် သစ်၊ အဲဒီစကားလေးမျိုးကို နည်းနည်းပါးပါးပြောနိုင်တယ်၊ ဒါကလည်း ကျွန်တော် ငယ်ငယ်ကတည်းက အရမ်းကို စတာဒီ လုပ်လွန်းလို့ တတ်ခဲ့ တာပါ၊ ဆရာမ ဟောတာနဲ့ သိပ်တိုက်ဆိုင်တာပဲဗျာ၊ အံ့ဩစရာကောင်း တယ် ဟုတ်"

လတ်ကပဲ ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံရဦးမည့်ပုံပါလား။

"ဒါဖြင့် နောက်ထပ် တိုက်ဆိုင်အောင် ကြိုးစားပေးရဦးမှာ ပေါ့ ညွှန်း ဖွဲ့ရယ်၊ မဟုတ်ဘူး လား"

လတ် စကားကြောင့် သူ တိုးတိုးလေး ရယ်လိုက်ပြန်သည်။ ။

"အချစ်ရေးရာနဲ့ ပတ်သက်ရင် မျက်နှာများ မယ်"

"ဟာ...အဲဒါတော့ လုံးဝ မဟုတ်ဘူး ၊ ကောင်မလေးတွေဘက်က သာ ကျွန်တော့်ကို ခရေးဇီး ဖြစ်ကြတာ"

"အမယ်...တော်တော် ဘဝင်ကိုင်"

ကိုယ့်ဘာသာ သတိမထားမိခင် သူ့ကို တရင်းတနှီး ဆိုမိလျက်သား

ဖြစ်သွားရသည်။ ။

သူနှင့် လတ်မှာ ဆရာသမားနှင့် တလေးတစားမေးမြန်း မှတ်သား နေသူတစ်ယောက်လို ပုံစံမျိုးမဟုတ်တော့ဘဲ တစ်နေရာမှာ အေးအေး ဆေးဆေး စကားလက်ဆုံကျနေသော သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်လို ပုံစံမျိုး သာ ဖြစ်နေတော့၏။

"နှလုံးသားလမ်းကြောင်းမှာ ဒီလောက် အစွယ်ပွားတွေ များ နေမှ တော့ လုံးဝ ညာလို့ မရပါဘူးကွာ"

"ဟာဗျာ လုံးဝမညာဘူး၊ အမှန်ပြောတာ၊ ခုတောင် မေမေက ကျွန် တော့်ကို မိန်းမ ပေးစားဖို့ စီစဉ်နေတာဗျာ၊ သိလား"

"ဪ...ဪ..."

"ဆရာမက မယုံဘူးလား"

"ယုံပါတယ်ရှင်"

လတ် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တာကို သူက တမင်ရွံ့ပြောတာလားဟု မျက်လုံးကလေးမှေးစင်းပြီး စူးစမ်းကြည့်သည်။ ။

"အဲဒီတော့လည်း ကောင်းတာပေါ့၊ အမေ စီစဉ်တဲ့ အမျိုးသမီးကို ယူ လိုက်မှာ ပဲ မဟုတ်လား"

"ဟင့်အင်း...ပထမတော့ ကျွန်တော် ငြင်းနေတာ"

"ဟုတ်လား"

"ကျွန်တော် ဩစတြေးလျမှာ သွားနေတာ နှစ်နှစ်လောက်ကြာတယ်၊ ပြန်လာတော့ မေမေက အဲဒီအစီအစဉ်ကြီး နားချတော့တာပဲ၊ ဟိုကိုလည်း ပြန်ထွက်ခွင့်မပေးဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း စိတ်တိုတိုရှိတာနဲ့ မေ

မေ့ကို ဆန့်ကျင်နေမိတာ၊ အဲဒီအမျိုးသမီးကို မြင်တောင် မမြင်ဖူးဘူး။"

သူ့လက္ခဏာမှာ လည်း ကံကြမ္မာလမ်းကြောင်းက နှလုံးလမ်းကြောင်းနှင့် ထိတွေ့သောအခါ ရပ်ဆိုင်းသွားတာတွေ့ရတာမို့ အလုပ်အကိုင်၊ အကြံအစည်များမှာ အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးတို့ နှင့်ပတ်သက်ပြီး ရပ်တန့်နေမည့် သဘောမျိုးဟု လတ် ယူဆမိသည်။ ။

"ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မှားတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ အချိန်တွေ သိပ်နှမြောဖို့ ကောင်းတယ်ဗျာ၊ သိလား။"

"ဘာကြောင့်များ လဲ"

"သူ့ကို မြင်မြင်ချင်း ကျွန်တော် အရမ်းချစ်သွားမိလို့ "

သူ့ပြောဟန်လေးမှာ နှစ်နှစ်ကာကာ မြတ်နိုးလိုက်မိပုံပေါ်တာမို့ လတ် သဘောကျစွာ ပြုံးရယ်လိုက်မိသည်။ ။

"ဘာများ လည်း လို့ ညွှန်းဖွဲ့ရယ်၊ ဒါဆို အဆင်ပြေသားပဲ"

"မပြေသေးဘူးဗျ၊ သူက ကျွန်တော့်ကို ချစ်နိုင် မချစ်နိုင်မှ မသိရသေးဘဲ"

"ဪ...အဲဒါ သိချင်လို့ ညွှန်းဖွဲ့ ဒီကိုရောက်လာတာလား"

သူက ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညိတ်၏။

"မိဘချင်းက သဘောတူထားပြီးသားဆိုပါတော့"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ ကျွန်တော့်ကို သေချာသိပုံ မရဘူး"

ဆံပင်လေးတွေသပ်တင်ရင်း တိုးတိုးပြောဟန်က အနည်းငယ် အလိုမကျဖြစ်နေပုံမျိုး။

"ဒါဖြင့် ညွှန်းဖွဲ့ကိုယ်တိုင် ကြိုးစားကြည့်ပါလား"

"ကျွန်တော် ကြိုးစားရင် ဖြစ်နိုင်မလား"

"ဪကွယ်...ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ တွေးထားရမှာ ပေါ့၊ ဒါမှ လည်း ယောက်ျားပီသတဲ့ စိတ်ဓာတ် ခေါ်မယ်"

သူ လှစ်ခနဲ ပြုံးလိုက်တော့ မျက်ဝန်းလေးတွေ တောက်ပသွားရသည်။ ။

"ဒါဆို ဆရာမ ဖြေထားပေး"

"ဟင်..."

"ကျွန်တော့်ဇာတာမှာ အဲဒီအမျိုးသမီးနဲ့ ဖူးစာဆုံနိုင် မဆုံနိုင်လေ၊ ကျွန်တော့်ဘက်ကတော့ သူ့ကိုရမှ ဖြစ်တော့မယ်၊ ကျွန်တော် အရမ်းချစ်သွားပြီ၊ သေချာတယ်"

မထင်မှတ်ရအောင် ထူးဆန်းနေပါလား။

သည် လိုအရွယ် ခေတ်ပညာတတ်ကောင်လေးတစ်ယောက်ဟာ မိမိရဲ့ ဖူးစာကံကို ထိုမျှယုံကြည်ထားရသလား။

လတ်ကိုယ်တိုင် ဗေဒင်လက္ခဏာ ဝါသနာကြီးပေမယ့် လတ်ရဲ့ ကံဇာတာကို တစ်စုံတစ်ယောက်က အတပ်သိနိုင်လိမ့်မည်ဟု တစ်ခါမှ မယုံကြည်ဖူးပါ။

"ဆရာမပြောတာကို စွဲစွဲမြဲမြဲ မှတ်ထားဖြစ်လိမ့်မယ်"

လတ် ပြုံးလိုက်ပြီး...

"မှန်လို့ အဆင်ပြေခဲ့ရင် နောက်တစ်ခေါက် ထပ်လာမှာ လား"

သူက ခေါင်းမောပြုံးရယ်ပြီး...

"အမြဲတမ်းပေါ့ဗျာ၊ အမြဲတမ်း"ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့မှ လတ် မျက်ဝန်းထဲ ပြုံးလက်စ မျက်နှာလေးနှင့် စိုက်ကြည့်ကာ...

"ယတြာချေဆိုလည်း ချေမယ်လေ၊ ဘယ်လိုလဲ"

"နေပါဦး...အဲဒီအမျိုးသမီးလေးနာမည်ကရော ဘယ်သူလဲ"

"ဆရာမ ဘာသာ မသိဘူးလားဗျာ"

"ညွှန်းဖွဲ့က ဘာကြောင့် မပြောတာလဲ"

"သူနာမည် ကျွန်တော် မပြောချင်ဘူး"

"တစ်မျိုးပါလား၊ သိတော့မှ တွက်ပေးလို့ ရမှာ ပေါ့"

သူက ဖြေကို မဖြေတော့ချေ။

တော်တော်လျှို့ဝှက်နိုင်သူလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြန်တာ အံ့သြစရာ။

"ဒါဆို သူလေးရဲ့ မွေးသက္ကရာဇ်လေး ဘာလေးရော သိသလား"

သူက ခပ်မြန်မြန် ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

"သေချာမသိဘူးဗျ၊ ကျွန်တော့်ထက်တော့ နည်းနည်းလေး အသက်ပိုကြီးမယ်"

"ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆိုလည်း ညွှန်းဖွဲ့ဘက်ကနေပဲ စစ်ဆေးပေးရတော့မယ်"

စောစောက ရေးသားထားသော အချက်အလက်များ နှင့် သူ့လက္ခဏာကို ထပ်မံ သုံးသပ်လိုက်ပြီးမှ ...

"ဒီလက္ခဏာရှင်မျိုးဟာ ချစ်မေတ္တာရေးရာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နင့်နင့်သည်းသည်း ခံစားရမယ့်ပုံ မရှိပါဘူး"

"ရိုက်...ဒါတော့ အသေအချာပဲ၊ ကျွန်တော်က ခံစားချက်မထားတတ်ဘူး"

ပွင့်လင်းသော စကားပြောဟန်လေးကို တဖြည်းဖြည်းနှင့် နားဝင်ချို့နှစ်သက်လာမိတော့၏။

"ဒါဖြင့် မရရင်လည်း ဝမ်းမနည်းဘူး ဆိုပါတော့"

"နိုး...နိုး...အဲလိုတော့လည်း မဟုတ်ဘူး ၊ ကျွန်တော် သူ့ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရချင်တယ်၊ ပြီးတော့ ဆရာမကို တစ်ခုပြောစရာရှိသေးတယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ တခြားပြိုင်ဘက်တစ်ယောက်လည်း ရှိချင်ရှိနေလိမ့်မယ်"

"မသေချာဘူး မဟုတ်လား"

သူက နှုတ်ဆိတ်သွားပြန်သည် ။

ကြည့်ရတာ တိတိကျကျဖြေချင်ပုံမရ။

"စိတ်ပျက်စရာတော့မရှိပါဘူး ညွှန်းဖွဲ့ရယ်၊ မင်းရဲ့ ကံတွေက တော်တော်ကြီး ကောင်းနေသားပဲ"

"ဒါဆို သူ့ကို လက်ထပ်ခွင့်ရနိုင်မယ်ပေါ့"

ထက်သန်လှသော မေးခွန်းလေးကို အားပေးသလို ပြုံးရင်း...

"ဟင်း...ထင်တယ်"

"ဟား...ဒါဆို ပျော်စရာကြီးပဲဗျာ၊ ဆရာမ တကယ်ပြောတာနော်၊ ဆရာမနှုတ်ဖျားက ပြောမှ တော့ လွဲနိုင်မယ် မထင်တော့ပါဘူး"

အားရဝမ်းသာပြောရင်းက ဖျတ်ခနဲ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည် ။

ပြီးတော့ လတ် ရှေ့နား ဘောလ်ပင်န့် ထည့်သည့် ခွက်ကလေးထဲက ဘောလ်ပင်န့်တစ်ချောင်းကို ဆတ်ခနဲဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး...

"ဆရာမလက် ခဏပေး"

"ဟင်..."

သူ့အပြုအမူကို နားမလည်တာမို့ မျက်လုံးဝိုင်းလေးနှင့်သာ မော့ကြည့်နေမိသည်။

"ကျွန်တော် လက်မှတ်ထိုးပေးချင်လို့ ပါ၊ အမှတ်တရပေါ့"

"ကြံကြံဖန်ဖန်"

လတ် ခွင့်မပြုလျှင်လည်း သူက လက်ဖျားလေးကို ဆွဲယူတော့မည့် ဟန်ပါပဲ။

ထို့ကြောင့် ကယောင်ကတမ်းနှင့် လက်တစ်ဖက်ကို ဆန့်ထုတ်ပေးလိုက်ရတော့သည်။

လက်ကောက်ဝတ်အတွင်းဘက်လေးမှာ သူ့လက်မှတ်နေ့စွဲကို ခဲရာခဲဆစ် စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရေးထိုးပေးနေပုံက ကလေးဆန်လှ၏။

"သင့်ခံယူ...ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မမေ့တော့ဘူး"

"ကျွန်မလည်း ညွှန်းဖွဲ့အတွက် ဆုတောင်းပေးပါ့မယ်၊ ချစ်သူလေးကိုပဲ လက်တွဲနိုင်ပါစေလို့ "

"ဒါ ဟောလို့ ပြီးပြီ ပြန်တော့လို့ ဆိုလိုတာလား"

"မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ သိချင်တာရှိရင် မေးနိုင်ပါတယ်"

"ဆရာမ ပြောပုံကြီးက သူစိမ်းဆန်နေသလိုပဲ"

"လူကြီးမင်းနဲ့ ကျွန်မက ဘယ်တုန်းကများ ဆွေမျိုးတော်ခဲ့လို့ ပါလိမ့်

"

"ဆွေမျိုးမတော်ပေမယ့်..."

သူက စကားမဆက်တော့ဘဲ မျက်ခုံးအစွန်းလေးကို လက်ညှိုးနှင့်ဖွဖွ
ကုတ်နေ၏။ ပြီးမှ ...

"ကျွန်တော်က ခင်တယ်လေ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါကွယ်၊ ကျွန်မကလည်း ခင်မင်ပါတယ်"

"ဒီညနေဟာ ကျွန်တော့်အတွက် သိပ်ထူးဆန်းသွားပြီ"

"ဘာကြောင့်လဲ၊ ဗေဒင်မမေးစဖူး လာမေးလို့ လား"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆရာမနဲ့ တွေ့ရလို့ "

နှုတ်ခမ်းထူထူလေး ဖွင့်ပိတ်သွားတာကို လတ် ငေးကြည့်နေမိသည်

"

"ဆရာမနဲ့ တွေ့ရတော့ စိတ်ချမ်းသာတယ်"

"ကျွန်မက စိတ်ချမ်းသာအောင် လျှောက်ပြောနေတာကိုး"

သူက ဘာမှ ထပ်မပြောတော့ဘဲ လတ် အငေါ်တူးတူးဆိုလိုက်တာကို
သဘောကျသလို နှုတ်ခမ်းစေ့ပြီးနေသည်။

အတန်ကြာမှ "ယုံသွားပြီဗျာ၊ တကယ်ပဲ"ဟု အဆက်အစပ်မရှိဘဲ
ခေါင်းဆတ်ရေရွတ်လိုက်သည်။

လက်ကနာရီကြည့်ရင်း သိမ်းဆည်းစရာရှိတာတွေ သိမ်းနေတော့
သူ မပြန်သေးဘဲ ထိုင်ကြည့်နေ၏။

"ဆရာမ"

လတ် ချက်ချင်းမထူးမိတော့ သူက...

"ဒေါ်မမရွေး"ဟု လေသံပြတ်နှင့် ခေါ်ကြည့်၏။

လတ်အကြည့်က သူ့ထံ စူးခနဲကျရောက်သွားတော့ ပခုံးစုံတွန့်လျက်
ခပ်တိုးတိုးရယ်လိုက်ပြန်သည် ။

"တစ်မျိုးပဲနော်၊ ဆရာမ နာမည်က"

"မထူးဆန်းပါဘူး"

"ဆရာမက ပြန်မှာ မဟုတ်လား၊ ဒီအိမ်က..."

"ဒီအိမ်က အန်တီနှင့်ရဲ့ ညီမအိမ်ပါ၊ သူ့အမျိုးသား နိုင်ငံခြားသွားနေ
တယ်လေ၊ ကျွန်မတို့ က နေ့လယ်ပိုင်း လာဖွင့်တာ"

စိတ်လိုလက်ရ ရှင်းပြနေမိရင်း လတ် မျက်မှန်အိတ်ကလေးကို ပခုံး
သားရေအိတ်တွင်းသို့ ကောက်ထည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ အိတ်ထဲက ဖိုင်ဘာဘီးအမည်းလေးကို စမ်းမိသွားတာမို့
ခေါင်းဖြိုးဖို့ ဖျတ်ခနဲသတိရသွားသည် ။

ခါတိုင်းတော့ ပြန်ခါနီး ဆံပင်ရှင်းနေကျ။

လတ် ဆံပင်တွေက ခါးနား မရောက်တရောက် ရှိနေတာမို့
မကြာမကြာ ဖြီးသင်ရှင်းလင်းရသည် ။

ဘီးကို ထုတ်ယူမလို့ ပြုမိပြီးမှ မထုတ်ဖြစ်တော့ချေ။

သူ့စိမ်းကေဘင်လေးတစ်ယော့က ရှေ့မှ အေးအေးဆေးဆေး
ဆံပင်ဖြိုးနေဖို့ လတ် ရှက်မိသည် ။

"ဆရာမ ခေါင်းဖြိုးမလို့ ထင်တယ်၊ ဖြိုးပါ၊ ကျွန်တော် အပြင်ကစောင့်နေမယ်"

သူက အကင်းပါးလွန်းတာကို လတ် အံ့သြသွားရ၏။

ကျောခိုင်းဆဲ သူ့ကို...

"နေပါဦး၊ ညွှန်းက ဘာကြောင့်စောင့်နေရမှာ လဲ"

"ဆရာမက ပြန်မှာ ဆို ကျွန်တော်ပို့ပေးဖို့ ပါ"

"အို...နေပါစေ၊ ရပါတယ်"

ကမန်းကတန်း ငြင်းဆန်လိုက်တော့ ညွှန်းဖွဲ့က အလျော့ပေးသလို ဟန်မျိုးနှင့် ဘာမှ ထပ်မဆိုတော့ဘဲ ခြေလှမ်းဆက်လိုက်၏။

တံခါးကို အသံမမြည်အောင်ဖွင့်ပြီး သူ ထွက်သွားတော့မှ လတ် ဆံပင်ဖြိုးသည် ။ ပြီးတော့ အင်္ကျီလေးဆွဲဆန့်၊ ထဘီပြင်ဝတ်နှင့် အေးအေးဆေးဆေးပဲလုပ်နေမိကာ အတန်ကြာမှ တံခါးတွေသော့ခတ်ပြီး အပြင်သို့ထွက်ခဲ့သည် ။

ခြံစောင့်ဦးလေးကြီးကို နှုတ်ဆက်ကာ ခြံပြင်ရောက်မှ ပဲ ကားအဖြူလေးနား မှီရပ်နေသော ညွှန်းဖွဲ့ကို တွေ့လိုက်ရတော့သည် ။ သူက အေးအေးလူလူ စီးကရက်သောက်နေလျက်။

လတ် မျက်ခုံးလေးပင့်သွားရပြီး...

"မပြန်သေးဘူးလား"

"ဆရာမကို စောင့်နေတာလေ၊ တစ်ခါတလေပဲဗျာ၊ ပို့ပေးပါရစေ၊ အားမနာပါနဲ့ "

"ကျွန်မအိမ်က ဝေးတယ်"

"ရတယ်"

ဘယ့်နှယ် ဇွတ်ကလေးပါလိမ့်။

ကြာရှည်ငြင်းပယ်နေဖို့ စိတ်မကူးတော့ဘဲ နောက်ခန်းတံခါးဖွင့် ဝင်
ထိုင်လိုက်သည်။ ။

တကယ်လည်း လမ်းထိပ်ထိ တစ်ယောက်တည်း လျှောက်သွားရမှာ
ယောင်ချာချာနိုင်လှ၏။

"ခါတိုင်းတော့ ကျွန်မကို အန်တီနှင်း ပြန်ပို့ပေးနေကျလေ"

"ဪ"

"ဒီနေ့တော့ တက္ကစီနဲ့ ပြန်ရပြီမှတ်တာ၊ အိမ်ကိုလည်း လာကြိုဖို့
မမှာ ချင်ဘူး၊ အိမ်မှာ ဖေဖေ မေမေကအစ မမစွေးရော ညီမနွေးပါ ကို
ယ်တိုင် မောင်းတာလေ၊ ဒရိုင်ဘာလည်း မထားဘူး၊ ကျွန်မတစ်ယောက်
တည်းပဲ သူများ မောင်းတာ စီးတာ၊ ကြိုပေးပါလို့ ဖုန်းဆက်ရင်တော့ ရ
ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မပြောချင်ဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင်"

"ကျွန်မ ကားမမောင်းရဲတာကို တစ်ခွန်းတလေတော့
အပြစ်တင်ရင်း တိုက်တွန်းမှာ ပဲ၊ အဲဒါကြီးကို မကြားချင်လို့ "

"ဆရာမ မာနကြီးမှန်း သိပါတယ်ဗျာ"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်လိုသိတာလဲ"

"ကြားဖူးတာပါ"

သူ့စကားကြောင့် လတ် မျက်လုံးလေးပြူးကျယ်သွားရသည် ။ သူ လ
တ်ကို ကြိုတင်များ သိနှင့်သလား။

ကားပေါ်တက်ပြီးကတည်းက အိမ်လိပ်စာကို ဘယ်နေရာရယ်လို့ လည်း မပြောမိသေးပါဘူး။

"မမ စတူဒီယိုရဲ့ သမီးသုံးယောက်မှာ ဆရာမက အလတ်ပေါ့နော်"

"ဟင်...ညွှန်းဖွဲ့ သိနေတယ်"

"ကြားဖူးတာပါ"

သူ့လက်သုံးစကားလေးက အပြစ်ကင်းနေသည်။

ကားကို ဖြည်းဖြည်းညင်သာ မောင်းနေပုံလေးကလည်း ကျွမ်းကျင်လှသည်။

စီးကရက်လေး လက်ကြားညှပ်ပြီး စတီယာရင်ပေါ် ဖွဖွတင်ထားပုံလေးကိုက စတိုင်လ်ကျလွန်းတာ။

လတ် စိတ်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ချက်ချင်းပဲ သတိရလာမိ၏။

"ကျွန်တော် စီးကရက်သောက်ပုံက အဆိုတော် ကိုထင်ချို့နဲ့ တူတယ်တဲ့"

"ဟင်..."

လတ်ကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားရလျက် သူ့မျက်နှာကို မှန်ထဲမှ တစ်ဆင့် အလန့်တကြား ကြည့်လိုက်မိသည်။

"သူငယ်ချင်းတွေ ပြောတာပါ၊ ကျွန်တော်ကတော့ မသိဘူး။ ကိုထင်ချို့အသံကို ကြိုက်ပေမယ့် စတိတ်ရှိုးတွေ ဘာတွေ ကြည့်ဖူးတာမှ မဟုတ်တာ"

သူ အေးအေးဆေးဆေး ပြောနေပေမယ့် လတ် ရင်ခုန်သံတွေက တဒုတ်ဒုတ်မြည်နေရသည်။

ညွှန်းဖွဲ့...

ဒီလူလေးဟာ လတ် အကြောင်းတွေ ဘာကြောင့်သိနေရတာလဲ။

ပြီးတော့ ကိုထင်ချို့ကိုရော ဘယ်လိုကြောင့် စိတ်ဝင်စားပုံ ရနေတာလဲ။

နှုတ်ခမ်းလေး ဖွင့်ဟလျက် သူ့ကို အငေးသားကြည့်နေမိရင်း လတ် ခေါင်းထဲမှာ တွေးစရာတွေ များ ပြားလာရ၏။

ဘာမှ တော့ ဖွင့်ဟမမေးဖြစ်။

သူ့နှုတ်ခမ်းလေးက အဓိပ္ပာယ်ပါသော အပြုံးနုကို ခုမှ ပဲ သံသယဖြစ်ဖို့ သတိရလာမိတော့တာ။

သိပ်မကြာလိုက်ဘဲ ကားက မမစတူဒီယိုခြံရှေ့သို့ ရောက်လာတော့၏။

သူ့ကို အိမ်ကဝေးတယ်ဟု လတ်က ပြောပေမယ့် တကယ်တမ်း လတ်တို့ အိမ်က အန်တီနှင့် ရုံးခန်းနှင့် သိပ်အလှမ်းမဝေးလွန်းပါ။

"နောက်တွေ့ကြတာပေါ့နော် ဆရာမ"

လတ် ကားပေါ်ကဆင်းပြီးတော့ စီးကရက် ညှပ်ထားသော လက်က ကားပြတင်းပေါက်မှ ပေါ် လာပြီးနောက် သူ နှုတ်ဆက်ပြီး ဝေါခနဲမောင်းထွက်သွားတော့သည် ။

သူပြောမိသော စကားတချို့အတွက် သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်လှုပ်ရှားပုံပါပဲ။

သို့ပေမဲ့ သူက ဣန္ဒြေကောင်းလှသည် ။

ဖြည်းညင်းသော ခြေလှမ်းနှင့် ခေါင်းငုံ့လျှောက်လာနေမိခိုက်မှာ လ

တံရင်ထဲ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ လေးလံမွန်းကျပ်လာရသည်။ ။

တကယ်တမ်းပြောရမည်ဆိုလျှင်လည်း ဟိုးအစကတည်းက လတ် နှလုံးသားမှာ လေးလံရှုပ်ထွေးသော အစိုင်အခဲတစ်ခု ကပ်ငြိတွယ်နေခဲ့မိသည် ပဲ။

အမည်မသိနိုင်အောင် ဆန်းကြယ်လှသော ထိုအစိုင်အခဲလေး စတင်ဖြစ်တည်လာပုံကလည်း မယုံနိုင်အောင် လှပသေသပ်ခဲ့သည်။ ။

အခန်း (၂)

ရွှေရည်လူးတဲ့ ပိတောက်ဝါရယ်...

ရေတွေရွဲရွဲ နှမငယ်ရယ်...

အတူတူပျော်တယ်...

ကြည်နူးရတဲ့ သင်္ကြန်ရယ်...မေ့မရအောင် စွဲလမ်း...

သင်္ကြန်...သင်္ကြန်...

ကိုယ့်အတွက်တော့ ကဗျာတစ်ပုဒ်ပေါ့...

လှပတဲ့ ကဗျာထဲက အချိန်လေး ကုန်ဆုံးသွားမှာ နှမြောမိ...

ဘာနဲ့ မှ မလဲနိုင်....အို...သင်္ကြန်ရယ်...မင်းဟာ ကဗျာပါပဲ...

သူငယ်ချင်းနှင့် စကားသာ ထိုင်ပြောနေရသည် ဖြစ်နိုင်လျှင် လတ်နားနှစ်ဖက်ကို ပိတ်ထားပစ်လိုက်ချင်သည်။

သင်္ကြန်သီချင်းတွေတော့ လတ်က ချစ်ပါသည်။

သို့ပေမဲ့ ဆိုနေသူ၏ အသံကို မုန်းသည်။

မုန်းတာမှ ချဉ်တူးလို့ ပင်နေတာ။

သီချင်းသံကို နားငြီးတာမဟုတ်ဘဲ သူ့အသံကိုမှ ခါးသီးမိတာ။

ဟိုတစ်ရက်က မန္တလေးမြို့မဝိုင်းနှင့် အတီးပိုင်းတွေပါ အပြီးအစီး

သွင်းယူထားပြီးမို့ ထင်ချိုက သူ့အားတဲ့ အချိန်လေး ပြေး လာပြီး အဆို ထပ်နေတာ။

အမှန်တော့ သူ့အသံက ချိုရှရှနှင့် စေးပိုင် ဆွဲအားပြင်းလှတာမို့ သူ့ သီချင်းတွေကို စွဲလမ်းနှစ်ခြိုက်သူ များ ပါသည် ။

အရည်အချင်းကိုပဲကြည့်မယ် ဆိုရင်တော့ လူတော်တစ်ယောက်ပဲ ဆိုပါတော့။

သင်္ကြန်...သင်္ကြန်...

ကိုယ့်အတွက်တော့ ကဗျာတစ်ပုဒ်ပေါ့...

လတ်နှင့် စကားစဖြတ်ချိန်မှာ သန္တာက မနေနိုင်သလို သီချင်းကို တိုး တိုးလိုက်ဆိုကြည့်နေ၏။

လတ်တို့ ဧည့်ခန်းက စတူဒီယိုနှင့် တစ်ဆက်တည်းမို့ ကောင်းကောင်း ကြားနေရသည် မဟုတ်လား။

"သင်္ကြန်စီးရီးပေါ့နော်၊ တိုက်တယ်လ်က ဘာတဲ့ လဲ"

"ကဗျာလို့ ခေါ်မယ်သင်္ကြန်တဲ့ "

"ဟာ...လှတယ်"

စိတ်မပါသော လတ်ဖြေသံကိုပဲ သူက အားရဝမ်းသာ ချီးမွမ်းလိုက် သေးသည် ။

"ထင်ချို့အသံလေးက အရမ်းကောင်းတယ်နော်"

သန္တာစကားကို မထောက်ခံချင်တာမို့ လတ် ဘာမှ ပြန်မဖြေဘဲ နှုတ် ဆိတ်နေလိုက်သည် ။

ဒီနေ့ ထင်ချို့ ရီကောဒင်းရှိမှန်းသိလို့ သာ သန္တာက အိမ်လာလည်တ

ယ်ဆိုတာ လတ်သိပါသည်။ ။

သူ့အနေနှင့် လတ်ကို သိပ်ခင်လှတာမဟုတ်ပါ။

ခါတိုင်း ထင်ချို့ အိမ်ကိုရောက်လာလျှင် လတ်က လုံးဝကြည့်လို့ မရသူပီပီ မတွေ့အောင်ရှောင်ပြီး အခန်းထဲက မထွက်ဖြစ်တာ များ သည် ။

ဒီနေ့မှ သန္တာကို ဧည့်ခံနေဖြစ်တာမို့သာ အသံဖမ်းစက်ခန်းအပြင်ဘက်က ဧည့်ခန်းမှာ နားငြီးတဲ့ ဝေဒနာကို သည်းခံနေရတာ။

"ဘယ်နှပုဒ်ကျန်သေးလဲမသိဘူးနော်"

"လတ်လည်း မသိဘူး"

"မနေ့ကလည်း လာဆိုသေးတယ်ဆို"

"အင်း"

မနေ့က သုံးပုဒ်ပဲပြီးသွားကြောင်း ညတုန်းက မမစွေးတို့ ပြောနေသံကြားသည် ။

သူက တခြား စတူဒီယိုတွေမှာ လည်း သွင်းလက်စတွေရှိနေရင်း ဒီသင်္ကြန်စီးရီးကို ကြားဖြတ်လုပ်ပေးတာမို့ ရတဲ့ အချိန်လေးမှာ နှစ်ပုဒ်စသုံးပုဒ်စလောက်သာ လာဆိုတာဖြစ်သည် ။

သန္တာက ထိုင်နေရာက မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး နံရံက ပိုစတာတွေကို ကြည့်သလိုလိုနှင့် ထင်ချို့ သီချင်းဆိုနေတာကို ခိုးကြည့်နေရင်းက...

"အလတ်မ"

"ဘာလဲ"

"သူထွက်လာရင် သန္တာနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးနော်"

"ဟာ...လတ်နဲ့ မသိဘူး"

"နင်ကလည်း ညံ့တာပဲ"

"သူနဲ့ မှ မသိချင်ဘဲ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

သန္တာက စိတ်ဝင်စားသွားဟန်နှင့် လတ် နံဘေးမှာ ဖျတ်ခနဲ လာပြန်
ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

"သူ့သတင်းတွေ မကြားဖူးဘူးလား"

"ဪ...မိန်းမရှုပ်တယ်ဆိုတာလား"

သန္တာ ပြောပုံလေးက အရေးမကြီးလှသလို ဟန်ပန်ချိုး။

"သီချင်းက တစ်ခွေစာတောင် မပြည့်သေးဘူး၊ သူ တွဲလာတဲ့ ကောင်
မလေးက သုံးယောက်ရှိပြီ"

"အခုလည်း သူနဲ့ တစ်ယောက်ပါလာသေးတယ်၊ သန္တာ မတွေ့ဘူး
လား"

"မတွေ့ဘူးဟ၊ ဘယ်မှာလဲ"

"သူ့နား ကပ်နေမှာပေါ့"

"ထင်ချို့က သီချင်းဆိုနေတဲ့ ဥစ္စာ၊ ကောင်မလေးက အပြင်မှာလား"

သန္တာက ပြောပြောဆိုဆို အပြင်ခန်းဘက် ရှာဖွေကြည့်နေ၏။

"ဟဲ့...သွားမကြည့်နဲ့လေ"

"ဪ...တွေ့ပြီ၊ ဟိုလည်သာဖိနပ်မြင့်ကြီးက ကောင်မလေးဟာထင်
တယ်၊ ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်၊ ကော်ရစ်ဒါမှာ လမ်းလျှောက်နေတာ

အလတ်မရဲ့ ၊ ချစ်စရာလေးပဲ"

ထင်ချို့ကောင်မလေးကို တွေ့ရတာကိုပဲ သန္တာက အထူးအဆန်းလုပ်နေ၏။

လတ်က သူ့ အကဲပါလွန်းတာကို အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် တမင်ပြောမိခါမှ သူက ပိုမိုစိတ်ဝင်စားနေပြန်သည် ။

လူတစ်ယောက်ရဲ့ အတင်းအဖျင်းကို ကွယ်ရာမှာ လျှောက်ပြောနေဖို့ လတ် ရှက်ပါသည် ။

သို့ပေမဲ့ ဘာမှ မသိရှာသော သန္တာတစ်ယောက် ထင်ချို့ကို အထင်ကြီး အမွှမ်းတင်နေကြတော့လည်း နားကြားပြင်းကတ်မိတာ အမှန်။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သန္တာကတော့ ထင်ချို့ကို သဘောကျတယ်၊ သူ့အသံလေးကို ချစ်ကို ချစ်တာ အလတ်မရဲ့ ၊ သိလား"

စကားအဆုံးမှာ နှုတ်ခမ်းကိုက် ပြုံးလိုက်ပုံလေးကလည်း မခိုတရို့။

ကြည့်ရတာ တော်တော်စိတ်ကူးယဉ်တတ်မယ့်ပုံလေး။

ဒီလို မိန်းကလေးတွေ သူပတ်ဝန်းကျင်မှာ အများကြီးရှိနေလို့ လည်း သူ ရောင့်တက်နေတာဖြစ်မှာ ပဲ။

"သူမိန်းမနဲ့ ကွဲနေပြီလို့ ကြားတယ်နော်၊ ဒီတစ်ယောက်က အတည်တွဲနေတာလားမသိဘူး"

သန္တာက တိုးတိုးကပ်ပြော၏။

"ဘယ်သိမှာ လဲကွာ၊ သူ့ဇာတ်လမ်းက ရှုပ်နေတာ"

"ဒါကတော့ ဘဝပေးအခြေအနေပေါ့ဟာ"

"သွားစမ်းပါ။ ဘာဘဝပေးအခြေအနေလဲ၊ သူကိုယ်တိုင်က ဖောက်ပြန်နေတာ ရှိမှာ ပေါ့"

"ဟဲ့...ငါ့ထင်ချို့လေးကို အဲလိုမပြောပါနဲ့ ဟယ်၊ အလတ်မကလည်း"

"တော်ပြီ၊ နင့်နားနေရတာ နားငြီးတယ်"

လတ်က ထိုင်နေရာက ဆတ်ခနဲထပြီး ထွက်လာဖို့ ပြင်တာမို့ သန္တာက လက်ကို အတင်းအကျပ်ဆွဲထားရင်း...

"မသွားပါနဲ့ ဟာ၊ သန္တာတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေမှာ ပေါ့"

"တစ်ယောက်တည်း မဖြစ်ချင်ရင် ဟိုလူကြီးနား သွားလေ"

"သွားမှာ တကယ်"

သန္တာနှင့် နှစ်ယောက်သား တွန်းထိုးငြင်းခုံနေရင်းက အပြင်ဘက်ကိုကြည့်မိတော့ ထင်ချို့ စက်ခန်းထဲက ထွက်လာတာကို မြင်လိုက်ရသည် ။

ထင်ချို့က ကြည်လင်သောအပြုံးချိုချိုနှင့် သူ့ကောင်မလေးနားသို့ လျှောက်သွား၏။

အိမ်အပြင်ဘက်ကို မျက်နှာမူထားသော နံရံထောင့်လေးက အလူမီနီယံထိုင်ခုံမှာ ကောင်မလေးက မျက်နှာတစ်ဖက်လွဲကာ ခပ်တောင့်တောင့်ထိုင်နေ၏။

ရှော့ပင်နီစိမ်းပြားလေးနှင့် တီရှပ်ဖြူဖြူကို ဝတ်ထားပြီး ဆွဲကြိုး၊ နားကပ်၊ လက်ကောက်၊ ရင်ထိုး စသည် ဖြင့် သူမတစ်ကိုယ်လုံး ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည် ။

ထင်ချို့ကိုမြင်တော့ ခြေဖျားလေးအချင်းချင်းပွတ်တိုက်ပြီး
ကောက်ချိတ်နေဟန်ပြု၏။

ထင်ချို့ နှုတ်က တစ်စုံတစ်ရာ ချော့မော့ပြောနေတာတို့ မြင်ရပြီး တစ်ပြိုင်နက်မှာ ပင် သူမလက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ဆွဲထူလိုက်၏။

သူမက အလိုက်သင့်ရပ်လိုက်ပေမယ့် ထင်ချို့လက်မောင်းအင်္ကျီစကို ဆုပ်ဆွဲကာ ခုန်ပေါက်ပေါက်နှင့် ဘာတွေမကျေမနပ်ဖြစ်နေသလဲ မသိပေ။

အသံဖမ်းစက်ခန်း အတွင်းထဲမှာ မမစွေး အမျိုးသား
ကိုနေကျော်ကြီးက တစ်ယောက်သာရှိလျက် တခြားလူရိပ်လူယောင် မတွေ့ရတာမို့ ထင်သည် ...

ထင်ချို့က ကောင်မလေးနဖူးကို လှစ်ခနဲ ငုံ့နမ်းလိုက်တာ နံရံတစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကွယ်နေပေမယ့် အရိပ်ထဲကနေ လတ်တို့ မြင်လိုက်ရသည် ။

"အဟိ..."

သန္တာဆီက ကျိတ်ရယ်သံလေး ထွက်လာတော့မှ လတ်လည်း ကမန်းကတန်း ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်ချလိုက်မိသည် ။

"ဗီဒီယိုရိုက်နေတဲ့ အတိုင်းပဲ"

"တိတ်စမ်းပါဟာ၊ ဘာမှန်းလည်း မသိဘူး"

လတ် သန္တာကို ဖိဟောက်ပစ်လိုက်၏။

သို့ပေမဲ့ သူက ပြုံးစိစိနှင့် မျက်နှာဖိုးမသေလှချေ။

"သန္တာတို့ ရှိနေတာ သိပုံမရဘူးနော်"

သန္တာကို မျက်စောင်းရွယ်လိုက်စဉ်မှာ ပဲ မမစွေး အနားရောက်

လာပြီး...

"လက်ဖက်သုပ်စားဦးလေ၊ သန္တာကတော့ နားငြီးနေပြီ ထင်တယ်၊
ဟုတ်လား"

"မငြီးပါဘူး မမစွေးရဲ့ ၊ သီချင်းသံကြားနေရတာ စိတ်ချမ်းသာရောပဲ
ဥစ္စာ"

သန္တာက မချိုမချင်မျက်နှာပေးလေးနှင့် ဆိုလိုက်သည် ။

"နောက်ပြီး ကိုထင်ချိုက သန္တာအသည်းစွဲလေ၊ ဟဲဟဲ..."

ပြောရင်းက လတ်ဘက်ကို မလုံမလဲဟန်လေးနှင့် မျက်ခုံးပင့်ကြည့်
လိုက်သေး၏။

"ဟုတ်လား၊ ထင်ချိုက သဘောကောင်းပါတယ်၊ ဆိုနေတာ တွေ
လား"

"ဟုတ်ကဲ့၊ တွေ့တော့ တွေ့တယ်၊ ဒီမှာ အလတ်မက
မိတ်ဆက်ပေးပါဆိုတာနဲ့ စူပုပ်နေတာပဲ"

"အလတ်မတို့ ကတော့ အဲဒီအတိုင်းပဲ၊ ဘယ်တော့မှ လူဝင်မဆံ့ဘူး၊
ဒီလိုပဲ အေးတိအေးစက်နဲ့ ၊ ကဲ...လာ၊ သီချင်ရင် မမစွေး မိတ်ဆက်ပေး
မယ်"

သန္တာက ချက်ချင်းပြီးရွှင်သွားကာ မမစွေးနောက်
ကောက်ခနဲပါသွားတော့၏။

ပြီးတော့ တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်သေးသည် ။

"သန္တာက သူနဲ့ စကားပြောဖူးချင်တာ တစ်ခုပါပဲ"

လတ်နှုတ်ခမ်းတွေက ရယ်ချင်စိတ်နှင့် ပြုံး လာရတော့၏။

တကယ်ပါပဲ သူ့ကို ခင်မင်ချင်တဲ့ မိန်းကလေးတွေကို အံ့သြမိပါရဲ့ ။

သူ့အကြောင်းတွေ သိလည်း ပဲ ဂရုမစိုက်နိုင်တော့အောင် သူဟာ ဘယ်လိုလူစားပါလိမ့်။

ပြီးနေရာမှ လတ်မျက်နှာလေးက ရှုံ့မဲ့သွားရပြန်၏။

"ဒီမှာ ကိုထင်ရေ...ကိုထင်ပရိသတ်၊ မသန္တာတဲ့ "

မမစွေးအသံကို ကြားရပြီးတော့ သန္တာကပါ...

"သန္တာ့ကို မှတ်ထားပါနော်"

"ဟာ...မှတ်မိတာပေါ့၊ နောက် တွေ့လည်း ခေါ်"

သူ့အသံက မြူးကြွကြွနှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
ယုံကြည်အထင်ကြီးလွန်းသည့် အသံမျိုးပါပဲ။

သန္တာ့ကိုတွေ့ရပေမယ့် တရင်းတနှီးဟန်မျိုးနှင့် စကားတွေ ရယ်မောပြောပြီးမှ သူ့ကောင်မလေးဆီ ပြန်လျှောက်သွားသည် ။

"ကိုကို...ဗိုက်ဆာပြီဆိုမှ ပဲ၊ ပြန်မယ်လေ"

"ခဏလေးပါကွာ၊ ဒီတစ်ပုဒ်ပဲ ကျန်တော့တာ"

"ဟင်း...ပြီးကိုမပြီးနိုင်ဘူး"

"ကိုကိုလည်း ဆာတာပဲ၊ မနက်စာမှ မစားရသေးတာ"

သူတို့ ပြောနေသံတွေကြောင့် မမစွေးကပါ
နာရီတစ်ချက်လှမ်းမော့ကြည့်ရင်း...

"ဟယ်...နှစ်နာရီတောင် ကျော်နေပြီဥစ္စာ၊ ခုထိ ထမင်းမစားရသေးဘူး၊ ဟုတ်လား"

အမှန်တော့ အသံဝင်မှာ စိုးလို့ မစားခဲ့ဘူးဆိုတာ မမစွေးလည်း အဆိုတော်တွေအကြောင်းကို သိပြီးသားမို့ ထူးဆန်းမှာ မဟုတ်ပါ။

"ရတယ် စွေး၊ ဒီကောင်မလေးက တမင်တကာ ဂျစ်တိုက်နေတာ"

သူက ကောင်မလေး ဆံပင်တွေကို ဖွပ်လိုက်ရင်းက မထိတထိလေး ချစ်စနိုးဆို၏။

"ဒီမှာ စားသွားပါလား ကိုထင်၊ ကောင်မလေးတွေကို ခူးခိုင်းလိုက်မယ်"

"ဟာ...နေပါစေ စွေး၊ ကျွန်တော် ပြန်မှာ ပဲ၊ ရေပဲသောက်မယ်၊ ရေ..."

အထဲကပြောနေရင်းပဲ လျင်မြန်သော သူ့ခြေလှမ်းတွေက လတ်ရှိနေဆဲဧည့်ခန်းကို ဖျတ်ခနဲရောက် လာပြီး ရေသန့်ဘူးကို ဆွဲထုတ်ယူလိုက်သည် ။

"ဪ...အလတ်မက ဒီမှာ ထိုင်နေတာကိုး"

သူက နှုတ်ဆက်သလို ရေရွတ်လိုက်ပေမယ့် လတ် ဘာမှ ခွန်းမတုံ့မိ ။ လတ်နှင့် သူ တစ်ခါမှ စကားမပြောဘူးတာ သူမှတ်မိပုံမရ။

သူ့မျက်စိရှေ့ တွေ့တဲ့ လူကို နှုတ်ဆက်လိုက်ဖို့ ၊ ပြုံးပြလိုက်ဖို့ အကျင့်ဖြစ်နေပြီထင်သည် ။

လတ်ကတော့ အမြဲလို ပြုံးရိပ်သန်းနေသော သူ့နှုတ်ခမ်းတွေကို မုန်းသည် ။

ကြားခဲ့ဖူးသော သူ့ဇာတ်လမ်းတွေကြောင့် လတ်စိတ်ထဲ သူ့ကို မနှစ်မြို့နိုင်ပေ။

သူကတော့ ဘာမှ မရိပ်မိဘဲ သူ့စကားထဲ အလတ်မ အငယ်မ စသည် ဖြင့် ထည့်သွင်းသုံးနှုန်းတတ်၏။

ခုလည်း ပဲ အေးတိအေးစက်နိုင်လှသော လတ်ကို ထွေထွေလေး စိုက်ကြည့်သွားသည် ။

နောက်တစ်ပုဒ် သူ သွားဆိုနေတော့ သူ့ကောင်မလေးက စူပုပ်ပုပ်နှင့် မသိမသာ ခြေဆောင့်ကျန်ခဲ့၏။

သန္တာက လတ်နားပြန်ရောက်လာကာ ပခုံးကိုတွန်းလိုက်ရင်း...

"သူတို့ အလုပ်ကလည်း ပင်ပန်းသားပဲနော်၊ ဆိုရတာ မောမှာ ၊ ခုချိန်ထိတောင် ထမင်းမစား ဘာမစားနဲ့ ဆိုတော့ "

ပြောဟန်လေးက ကရုဏာသက်ဝင်သလို ခပ်တိုးတိုး။

"ဒီကြားထဲ ဟိုကောင်မလေးက အလိုက်မသိဘဲ စိတ်ကောက်နေရသေးတယ်၊ ငါသာဆို စိတ်ကောက်ရက်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ အဟဲ..."

လတ် မျက်နှာတည်နေလို့ ရယ်အောင်ပြောသလားတော့ မသိ။ သူ့စကား သူ ပြန်သဘောကျပြီး ကျိတ်ရယ်နေလေသည် ။

"အလတ်မ...အဲဒီကောင်မလေးက ဘယ်သူလဲဟင် "

ရယ်ရှိန် သတ်ပြီးတော့ မေးခွန်းထုတ် စပ်စုလိုက်ပြန်သည် ။

"မသိဘူး"

"နာမည်လေးတောင် မသိဘူးလား"

"မသိပါဘူးလို့ ၊ သိချင် နင်သွားမေးပါလား"

"ကျွတ်...ဘာလေးမှန်း မသိဘူး၊ မမစွေးကိုပဲ မေးတော့မယ်၊ တော်ပြီ

သန္တာက တကယ်ပဲ မမစွေးနား သွားကပ်မေးနေတော့၏။

မမစွေးက နှာခေါင်းလေးရှုံ့ လက်ခါပြရင်း...

"ပြောတော့ပြောသား၊ မမစွေးလည်း မေ့သွားပြီ၊ များ လွန်းတော့လည်း မရေတွက်နိုင်ဘူးပေါ့ကွယ်"ဟု ဟန်နှင့်ပန်နှင့် ဖြေလိုက်တော့မှ သန္တာ ရယ်နေတော့၏။

လတ်ကတော့ သန္တာ့ကို မမစွေးနှင့် ထားခဲ့ကာ ကိုယ့်အခန်းထဲ ဝင်ခဲ့တော့သည် ။

သူ မပြန်မချင်းတော့ ထင်ချို့အကြောင်းတွေပဲ မေးနေတော့မှာ သေချာသည် ။

လတ် စိတ်ထဲမှာ တော့ အားလုံးဟာ စိတ်ပျက်စရာချည်းပါပဲ။

ထိုနေ့က ထင်ချို့တို့ နှစ်ယောက် ပြန်သွားချိန်အထိ သန္တာက ထင်ချို့အကြောင်းတွေ မမစွေးထံ စပ်စုနေခဲ့၏။

နောက်တော့ သူပြန်ခါနီးမှ လတ်ကို အော်ခေါ် နှုတ်ဆက်နေသည် ။

"အလတ်မ....အလတ်မ"

လတ် ထူးသံမကြားတော့ မမစွေးကပါ...

"ဟဲ့...အလတ်မ၊

ကိုယ့်သူငယ်ချင်းကိုထားပြီး

ဘယ်သွားနေတာတုန်း၊ ထွက်ခဲ့ဦးလေ"

မမစွေးတို့ ကတော့ ဘယ်သူ့ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဖော်ရွေ နွေးထွေးမှု ပြတတ်သည်။ ။

သူ လုံးဝစိတ် မပါဘူးဘဲထား၊ နှုတ်ကတော့ အမြဲတစေ ချိုသာ လှိုက်လှဲနေတတ်တာ။

လတ် မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့လျက် အခန်းထဲက ထွက်လာတော့ သန္တာက ...

"ဘာလဲ...ငါ့စကားတွေ နားငြီးလို့ သွားအိပ်နေတာလား"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ စာဖတ်နေတာ"

ကျစ်ဆံမြီးလေး ပြန်ကျစ်နေလျက်က လတ် ပြန်ဖြေတော့...

"ဪ...ကောင်းတယ်"

"သူက ဒီလိုပဲဟေ့...စာအုပ်တစ်အုပ်နဲ့ အိမ်တွင်းပုန်းနေရရင် ပြီးရော"

"ဟုတ်ပဲ၊ မမစွေးရယ်...ဧည့်သည် ကို ထားပြီးနော်"

"နင်က ဧည့်သည် လား"

လတ် သန္တာကို မျက်စောင်းရွယ်လိုက်သည်။ ။

"အိမ်လာလည်တာ ဧည့်သည် ပေါ့"

"ပြောမနေနဲ့ သန္တာလေးရေ...အလတ်မက ဘာမှန်းကိုမသိတာ၊ အခု သန္တာတို့ က ရင်းနှီးတဲ့ လူမို့ တော်သေးတယ်၊ တခြားသူစိမ်းတွေနဲ့ ဆိုသူ ထွက်ကိုမထွက်ဘဲ အခန်းအောင်းနေတော့တာ၊ သူက လူကြောက်လေး"

"လုပ်မနေနဲ့၊ ဘာမှ ကြောက်စရာ မရှိဘူး"

မမစွေးစကားကို မကြိုက်လှတာမို့ လတ်က ဘုတောပစ်လိုက်၏။

သန္တာက လတ်တို့ ညီအစ်မ ခဏချင်း တင်းမာသွားတာကို ရယ်ကျဲ ကဲ့ကြည့်ရင်းက...

"ကဲ...သန္တာ ပြန်ဦးမယ်၊ အလတ်မ...ငါနဲ့ အိမ်လိုက်ပါလား"

သူက လတ်တို့ နှစ်ခြံကျော်တင်နေတာမို့ လတ်ကို အိမ်အထိ ခေါ်သွားချင်ပုံ။

"မလိုက်ပါဘူးနော်၊ ဘာလဲ...မေးစရာတွေ မကုန်သေးလို့ လား"

"ကုန်သလောက်ရှိပါပြီ၊ အဟဲ...ဟဲ"

လတ်တို့ သုံးယောက်သား စကားပြောရင်း သန္တာကို အိမ်အထိ လိုက်ပို့မိစဉ်မှာ ပဲ ခြံထဲသို့ ကားတစ်စီး ဝင်လာသည် ။

ကြည့်လိုက်တော့ အိမ်ကကား။

"ဟော...အငယ်မတောင် ကျောင်းကပြန် လာပြီ"

ကားက ဆင်ဝင်အောက်မှာ ရပ်သွားပြီး အငယ်မက သော့လေး လက်ထဲချိတ်ပြီးဆင်းလာ၏။ အခြားတစ်ဖက်ကလည်း ကျောပိုးအိတ်ကိုင်းလေးကို ဆွဲလျက်။

ရင်ဘတ်မှာ စတစ်ကာ ဝက်ဝံရုပ်လေးပါသော တီရှပ်ဖြူဖြူပွပွကြီးနှင့် လုံချည်က ပိတ်ဖောက်ဇာ အနက်ကလေးနှင့်မို့ နွေးပုံစံလေးက ကလေးလို ချစ်စရာကောင်းနေသည် ။

"ဟေ့...သန္တာပါလား၊ ဘယ်တုန်းက ရောက်လဲ"

သူလည်း ပဲ မမစွေးလို နှုတ်ခွန်းချိုသာ ဖော်ရွေတတ်သူတစ်ယောက် ပါပဲ။

"ကြာပြီ အငယ်မ၊ ကိုထင်ချို့ ရီကောဒင်းမို့ လာအားပေးတာလေ၊ ဟင်းဟင်း..."

"ဪ...ဪ..."

အငယ်မက သဘောပေါက်စွာ မျက်ခုံးလေး ပင့်ပြပြီး သန္တာကို စလိုက်၏။

"ခင်လို့ ပါနော်"

"ဟောတော့...ငယ်က ဘာပြောသေးလို့ တုန်း"

နွေး စကားကြောင့် သန္တာက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းလေးရယ်ပြီး နွေး ပခုံးကို ထုသွား၏။

"တော်ပြီကွာ...သန္တာ ပြန်တော့မယ်၊ တဲ့တာ..."

သန္တာပြန်သွားတာကို ခဏရပ်ကြည့်နေပြီးမှ ညီအစ်မသုံးယောက် သား အိမ်ထဲဝင်ခဲ့ကြသည် ။

အလျင်ဦးဆုံး အငယ်မက...

"ကိုထင်ချို့ကြီးကို ငယ်လည်း လမ်းမှာ တွေ့လိုက်တယ်"

"ဟုတ်မယ်ကွ၊ အငယ်မနဲ့ အဝင်အထွက်လေးပဲ၊ မကွာဘူး၊ သူတို့ ပြန်သွားတာ"

"သူ့ဘေးမှာ စမောလေး တစ်ယောက် တွေ့လိုက်တယ် မမစွေးရဲ့ ၊ အဲဒါ ငယ်တို့ ကျောင်းကပဲ၊ ငယ် မြင်ဖူးနေတယ်"

"ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ ငယ်ရယ်၊ ဆန်းလား"

လတ်ကတော့ သူတို့ စကားတွေထဲ ဘာမှ မဝေဖန်မိပါ။

"ဟိုတစ်ယောက်လေးကရော ဘယ်လိုလဲ"

"သန္တာလား"

"အင်းလေ"

"မမကို မေးနေတာ စုံရော"

"ကိုထင်ချို့ကြီးရဲ့ သတင်းမွေးမွေးလေးတွေ သူက မသိဖူးတဲ့ လား"

"မပြောတတ်ပါဘူး ငယ်ရယ်၊ မမလည်း ပြောပြလိုက်ပါတယ်၊ အိမ်ထောင်သုံးဆက်ရှိပြီလို့ ၊ ပထမဦးဆုံး တစ်ယောက်ကတော့ သူ့ကိုပစ်ပြေးတာ၊ နောက် အလယ်က တစ်ယောက်က မုဆိုးမလေး၊ နောက်ဆုံး တစ်ယောက်နဲ့ ကတော့ ဇာတ်လမ်း မပြတ်တပြတ် ဖြစ်နေတုန်းပဲ"

"ဟင်...မမကလည်း ...ကွာရှင်းလိုက်ပြီဆို"

"လူချင်းကတော့ ကွဲနေပါပြီ၊ ပစ္စည်းခန်းတွေ ရှုပ်နေတာလို့ ပြောတာပဲ"

"သူ့အမျိုးသမီးက တော်တော်ချမ်းသာတာနော်"

"အင်းလေ"

"သန္တာကတော့ စိတ်ညစ်သွားမှာ ပဲ"

"ညစ်ပုံမရပါဘူး၊ စိတ်ဝင်တစားပဲ"

"ဟောတော့...အရူးအမူးလေးပေါ့၊ ရယ်ရတယ်"

"ထင်ချို့ကိုက မိန်းကလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်ရင် ကံကောင်းနေတာပဲ ငယ်ရဲ့ "

"ဟင်...ကံကောင်းတယ်သာဆိုတယ်၊ တစ်ယောက်နဲ့ မှ လည်း မမြဲဘူး"

"သူ့ကိုက မိန်းမတွေကို အပျော်လောက်ပဲ သဘောထားတော့တာကိုး"

"စိတ်ပျက်စရာကြီးနော်"

"ငယ်ကသာ စိတ်ပျက်စရာထင်တာ၊ ဟိုက ကြည့်လိုက်ရင် အမြဲတမ်းပျော်လို့ ရှင်လို့ပဲ"

"သူ့ကို ပတ်သက်ချင်တဲ့ မိန်းကလေးတွေများ အံ့ပါရဲ့ ၊ ဒီလိုလူကို"

"သူ့အကြောင်းနဲ့ သူပေါ့"

"ဟုတ်ပါရဲ့ ၊ သူများ အကြောင်းတွေပဲ ပြောနေမိတယ်၊ ငယ်လည်း ဗိုက်ဆာနေတာတောင် မေ့လို့ ၊ ဘာဟင်းချက်လဲတဲ့ ၊ ထမင်းပြင်ပေးတော့"

စကားတပြောပြောနှင့် ထမင်းစားခန်းထဲ ရောက်လာတော့တာမို့ အငယ်မက နောက်ဖေးက ကောင်မလေးကိုပါ တစ်ဆက်တည်း လှမ်းအော် လိုက်လေသည်။ ။

"ဪ...ရေ အရင်ချိုးဦးမှ ပါပဲ၊ ဒီညနေ မောင်လာမှာ ရွေးရဲ့ "

မမစွေးက နှုတ်ခမ်းလေး မွဲလျက်...

"ဒါဖြင့် ငယ်တို့ က အပြင်ထွက်ကြဦးမှာ ပေါ့လေ"

"ဒါပေါ့ကွယ်"

နွေးက မချိုမချည် မျက်နှာလေးနှင့် မမစွေး ပါးကို တစ်ချက် ဖျစ်ညှစ်ပြီး ပြေးထွက်သွားတော့၏။

မမစွေးက ကိုနေကျော်နှင့် စေ့စပ်ထားသလို အငယ်မကိုလည်း မေမေတို့ က လွန်ခဲ့သော လကပဲ သူ့ချစ်သူနှင့် တခမ်းတနား စေ့စပ်ကြောင်းလမ်း ပေးခဲ့ပြီးသားမို့ မိသားစုလိုပဲ အိမ်ကို ဝင်ထွက်နေကြပြီဖြစ်သည်။ ။

ကိုနေကျော်ကဆိုလျှင် ဟိုအလျင်ကတည်းက ဖေဖေတပည့်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး၊ ခုလည်း ပဲ လတ်တို့ စတူဒီယိုမှာ အသံဖမ်း အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ။

မေမေက သူ့မိတ်ဆွေတွေနှင့် စကားစပ်မိလျှင် သမီးတစ်ယောက်ကတော့ စိတ်အေးရသလောက် ရှိပါပြီဟု လတ်အတွက် စိတ်မအေးရသေးသလို ထည့်ထည့်ပြောတတ်၏။

ထိုစကားအတွက် လတ်က မေမေ့ကိုစိတ်တိုသည်။ ။

မမစွေးနှင့် အငယ်မကလည်း မေမေ့လေသံ နင်းပြီး လတ်ကို ရည်ရွယ်ထားသူ ရှိစေချင်ကာ တစ်ယောက်ယောက်ကို ရွေးတော့ဖို့ ကြံလျှင် ကြံသလို တိုက်တွန်းတတ်သည်။ ။

ထို့ကြောင့် လတ် သူတို့ နှင့် စကားမပြောချင်လောက်အောင် စိတ်ပျက်သည်။ ။

ဘယ်လိုကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် လတ်ဘက်ကို မြားဦးလှည့်လာလျှင် လတ်ဒေါသဖြစ်မိတာပါပဲ။

ကိုယ့်ဟာကိုယ် အေးအေးနေတာကိုပဲ သူတို့ က ကြည့်လို့ ရှုလို့ မရဘူး ဖြစ်နေတာ။

ခုလည်း ပဲ သူတို့ နှစ်ယောက် စကားမဆုံးခင် လတ်က ရှောင်နှင့်ပြီး သား ဖြစ်လေသည်။ ။

နားအေးပါးအေး အန်တီနှင်းဆီ သွားနေတာပဲ ကောင်းမှာ ပါဟု လ
ည်း တစ်ဆက်တည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်မိသေး၏။
